Γαβριήλ Σιμονέτος

Η ψυχή και η πορεία της προς την Θέωση

Σύμφωνα με τις Διδασκαλίες των μεγίστων Πνευματικών Διδασκάλων

Ομάδα Μελέτης Μυστικιστικής Βιβλιογραφίας

Αθήνα 2018

Γαβριήλ Σιμονέτος

Η ψυχή και η πορεία της προς την Θέωση

Σύμφωνα με τις Διδασκαλίες των μεγίστων Πνευματικών Διδασκάλων

Ομάδα Μελέτης Μυστικιστικής Βιβλιογραφίας

Αθήνα 2018

Περιεχόμενα

Μεγάλοι Μύστες και Πνευματικοί Διδάσκαλοι της τελευταίας χιλιετίας

Rabia al-Adaurya Basri (d:801)

Mansur al Khabit (d:820)

Ab Sayid (d:1049)

Hazrat Daata Ganj (d:1089

Al Ghazzali (d:1111)

Omar Khayyam (D:1123)

Sanai (d:1131)

Sheikh Abdu I Qaadir Jilani (d:1166)

Ziauddin Abul Najeeb (d:1167)

Bhakt Jaidev of Bengal (12ος)

Attar (d:1220)

Khwaja Qutbu ddin Bakhtiar (d:1235)

Muinuddin Chishti of Ajmer (d:1236)

Ibn Arabi (d:1240)

Shamsu ddin Tabrizi (d:1247)

Baha ddin Zakariyya Multani (d:1262)

Sheikh Faridu Ganj-e-Shakar (d:1264)

Φραγκίσκος της Ασσίζης (d:1271)

Maulana Jalalu ddin Rumi (d:1273)

Hamidu ddin Nagauri (d:1274)

Sa di (1293)

Nizamuddin Aulia (1325)

Amir Khusrau (d:1325)

Namdev (d:1350)

Sheik Taqi of Jhusi (d:1384)

Khwaja Hafiz Shirazi (d:1389)

Kohd. Shah Alam Bukhari (D:1475)

Kabir of Benares (d:1518)

Nanak (d:1539)

Ravidas (d:1540)

Malik Mohd. Jayasi (d:1541)

Meerabai (d:1545)

Ahaus of Uch (d:1552)

Surdas (d:1562)

Sheikh Salim Chishti (d:1572)

Τερέζα της Άβιλα (d:1582)

Ιωάννης του Σταυρού (d:1591)

Eknath (d:1599)

Mullah Shah (16ος)

Dara Shikoh (16ος)

Khwaja Baqi Billah (d:1603)

Saiyyed Jalalu ddin Kasi (d:1605)

Tulsidas (d:1621)

Sheikh Ahmed Farrooq (d:1624)

Zazrat Miyan Mir (d:1634)

Tukaram (d:1649)

Shah Niyaz Ahmad (d:1691)

Sultan Bahu (d:1691)

Abou Abdulla Chishti

Inayat Khan (17ος)

Malukdas of Allahabad (d:1701)

Gobind Singh (d:1708)

Khwaja Mir Dard (d:1758)

Waris Shah (d:1766)

Beeru

Bullehshah (d:1768)

Garibdas of Hudani (d:1777)

Yaari

Dariya of Bihar (d:1780)

Bula

Charandas (d:1782)

Paltu (d:1785)

Khwaja Wahauddin Naqshband (16ος)

Bawri (16ος)

Samarth Ramdas

Gulal

Bhikha

Sant Veni

Sant Sadna of Sindh

Gyandev

Sant Trilochan

Pipa

Dhanna

Mir Taqi Mir (1810)

Tulsi Sahib (d:1843)

Khwaja haidar Ali Atish (d:1864)

Mizra Asad Khan Ghalib (d:1869)

Swaami Ji Shibdayal of Agra (d:1878)

Baba Jaimal Singh of Beas (d:1903)

Muhammad Iqbal (d:1938)

Baba Sawan (d.1948)

Kirpal Sigh (d:1974)

Sant Darshan Sing Ji (d:1989)

***** Σημ. Ορισμένους από τους πιο πάνω Διδασκάλους γνωρίζουμε μόνο από τα γραπτά των διδασκαλιών που άφησαν. Δεν έχουμε λεπτομέρειες από στοιχεία του βίου τους.***

Μεγάλοι Πνευματικοί Διδάσκαλοι και οι διδασκαλίες τους

Όταν λέμε "δάσκαλο" εννοούμε κάποιον που είναι κάτοχος κάποιου γνωστικού αντικειμένου και έχει την ικανότητα και αλλά και τη θέληση να το μεταδίδει σε άλλους, αυτούς που ονομάζουμε μαθητές του.

Γενικά τους δασκάλους του ανθρώπου μπορούμε να τους διακρίνουμε σε δύο κατηγορίες. Η πρώτη αφορά τους δασκάλους που μας μεταφέρουν γήινες γνώσεις οι οποίες στηρίζονται στο φυσικό μας περιβάλλον και στους φυσικούς νόμους με τις εφαρμογές τους, όπως και γνώσεις που έχουν σχέση με τη λειτουργία του φυσικού μας σώματος, το νου και με τα συναισθήματά μας. Ακόμα γνώσεις που έχουν σχέση με το χώρο, τον χρόνο και τις τρεις διαστάσεις μέσα στις οποίες ζούμε καθώς και τα κλειδιά στα οποία στηρίζονται όλες οι επιστήμες και οι τέχνες. Γενικά οι δάσκαλοι αυτοί, μας μεταδίδουν και μας αναλύουν ότι μπορεί ο άνθρωπος να αντιληφθεί με τα πέντε αισθητήριά του όργανα αλλά και με διαφόρους τεχνικές μεθόδους που μπορούν να αυξήσουν τα όρια ευαισθησίας των αισθητηρίων του οργάνων.

Υπάρχουν όμως και πραγματικότητες τις οποίες ο άνθρωπος μπορεί να αντιληφθεί μόνο εάν ο ίδιος σχίσει το Πέπλο της Ίσιδας και γνωρίσει τις απέραντες πνευματικές πραγματικότητες που υπάρχουν πίσω από αυτό και που βρίσκονται στις Εσωτερικές διαστάσεις της Θεϊκής Δημιουργίας. Αυτές τις γνώσεις μπορεί να τις αποκαλύψει σε άλλους μόνον εάν ο ίδιος έχει γνωρίσει τους κόσμους αυτούς, με προσωπική

πνευματική εργασία ή έχει την τύχη να βιώσει ορισμένες απ' αυτές μετά από κάποια θεία αποκάλυψη. Αυτός ο άνθρωπος που έχει βιωματικές γνώσεις από τους Εσωτερικούς κόσμους και τις μεταδίδει σε μαθητές του, ονομάζεται "Πνευματικός Δάσκαλος". Ένας πνευματικός δάσκαλος δεν διδάσκει πράγματα που έχει διδαχθεί από κάποιον άλλο, αλλά πραγματικότητες που ο ίδιος έχει βιώσει.

Πνευματικοί δάσκαλοι είναι πολλοί και καθώς οι Εσωτερικές πνευματικές διαστάσεις είναι απέραντες, οι διδασκαλίες τους είναι ανάλογες με το πνευματικό υπόβαθρο που έχει ο καθένας τους. Κανένας πνευματικός δάσκαλος δεν μπορεί να διδάξει πράγματα που δεν έχει ο ίδιος γνωρίσει από προσωπική του εμπειρία.

Κάθε πνευματικός αναζητητής θα πρέπει να ξέρει ότι στο δρόμο του μπορεί να συναντήσει πολλούς πνευματικούς δασκάλους. Ποιος όμως από αυτούς είναι ο κατάλληλος να τον διδάξει; Ήδη από την εποχή των αρχαίων Ρίσσις γνωρίζουμε ότι υπάρχουν διάφορες κατηγορίες πνευματικών δασκάλων.

Πρώτα απ' όλα θα πρέπει να γνωρίζουμε ότι υπάρχουν ορισμένοι αυτοαποκαλούμενοι ή θεωρούμενοι πνευματικοί δάσκαλοι που μπορεί να χαρακτηριστούν ως πνευματικοί "ψευδο-δάσκαλοι". Αυτών η διδασκαλία δεν στηρίζεται σε άμεση προσωπική εμπειρική γνώση των Εσωτερικών κόσμων αλλά βασίζεται σε γνώσεις τους απέκτησαν διαβάζοντας βιβλία, ακούγοντας διαλέξεις και διδασκαλίες άλλων και στις οποίες συχνά οι ίδιοι αφού προσθέσουν διάφορες προσωπικές τους απόψεις, αντιλήψεις και φαντασίες, τις περισσότερες

φορές ανόητες και φαιδρές, τις προβάλλουν σαν θείες αποκαλύψεις και παρουσιάζουν τους εαυτούς τους σαν μεγάλους πνευματικούς ειδήμονες και δασκάλους. Πολλοί από αυτούς τους ψευδο-δασκάλους που συμβαίνει να έχουν ευφράδεια και πειθώ, κατορθώνουν να αποκτήσουν πολλούς οπαδούς και χειροκροτητές ακόμα και σε παγκόσμια κλίμακα, δίνοντας διαλέξεις και ομιλίες από τον άμβωνα, την τηλεόραση ή γράφοντας ευχάριστα βιβλία που περιέχουν στοιχεία, περικοπές και νοήματα από διάφορες ιερές Γραφές για να γίνονται πιο εύκολα αποδεκτά. Αυτό που επιζητούν τα άτομα αυτά είναι η φήμη και το χρήμα.

Όμως εκτός απ' αυτούς τους ψευδο-πνευματικούς δασκάλους υπάρχουν πνευματικοί δάσκαλοι με πραγματικές, προσωπικές εμπειρίες από τους Εσωτερικούς κόσμους, όπως είναι τα "Διάμεσα" ή mediums, τα ¨Αποστολικά διάμεσα", "Παρελθόντες Δάσκαλοι" που δεν βρίσκονται πλέον τη ζωή αλλά μεταδίδουν τις διδασκαλίες τους μέσω διαμέσων, τα "Αβατάρ" ή Θεότητες ή Θεϊκές Ενσαρκώσεις που έρχονται στη γη με κάποιον άνωθεν προορισμό για να καθοδηγήσουν, να κατευθύνουν και να βοηθήσουν την πρόοδο της ανθρωπότητας και ακόμα δάσκαλοι "Γιόγκις" που διδάσκουν διάφορες πρακτικές για να βελτιώσουν τους ανθρώπους σωματικά ή να τους αναπτύξουν ορισμένες λανθάνουσες υπερβατικές ιδιότητες που έχουν μέσα τους όλοι οι άνθρωποι. Ακόμα υπάρχουν και άτομα που με διάφορες πειθαρχίες, τελετουργίες και μαγγανείες, έχουν κατορθώσει να γνωρίσουν και να επικοινωνούν με τον κατώτερο Αστρικό κόσμο και να καθοδηγούν τους μαθητές τους να χρησιμοποιούν αρνητικές δυνάμεις προκειμένου με αυτές να δημιουργούν φαινόμενα στο

Υλικό Επίπεδο. Αυτά τα άτομα αποκαλούμε "μάγους" και η μαθητεία κοντά τους είναι ότι πιο αρνητικό, κατακριτέο και επικίνδυνο μπορεί ένας σώφρων άνθρωπος να δεχθεί και να ακολουθήσει. Η μαγεία είναι το αντίθετο της πνευματικότητας και δεν οδηγεί πουθενά παρά μόνον στη δυστυχία. Στο μικρό αυτό πόνημα δεν θα ασχοληθούμε περισσότερο με τους πιο πάνω δασκάλους γιατί είναι έξω από τους σκοπούς του.

Υπάρχουν όμως και οι ***"Εσωτερικοί Διδάσκαλοι"*** που αποτελούν την ανώτερη βαθμίδα πνευματικών Διδασκάλων. Αυτοί είναι έγκυροι και θεόσταλτοι. Έχουν αποκτήσει τις γνώσεις τους με πνευματικές πειθαρχίες και το χαρακτηριστικό τους είναι ότι συναντούν τους μαθητές τους στο Υλικό επίπεδο και τους δίδουν τις στοιχειώδεις γνώσεις και την μεθοδολογία ώστε να μπορούν να έρθουν σε Εσωτερική επαφή μαζί τους, μέσα από συγκέντρωση και διαλογισμό. Στη συνέχεια, Εσωτερικά, οι Διδάσκαλοι αυτοί, δίνουν στους μαθητές τους την λεγόμενη Εσωτερική διδασκαλία.

Διδάσκαλος όλων των Εσωτερικών Διδασκάλων, ο Διδάσκαλος των Διδασκάλων, ο ύψιστος Διδάσκαλος που αιώνια βρίσκεται και θα βρίσκεται πάντοτε πάνω στη γη, είναι ο φορέας της Χριστής Δύναμης, ο Χριστός της κάθε εποχής, ο Θεάνθρωπος της κάθε εποχής, είτε είναι ζων είτε με την μορφή του Παράκλητου όπως την μορφή αυτή ονομάζει ο Ευαγγελιστής Ιωάννης και για την οποία θα γίνει αναφορά πιο κάτω.

Σε όλες τις εποχές υπήρχε ένας Θεάνθρωπος για τους λόγους που αναφέρονται σ' ένα επόμενο κεφάλαιο. Στις τε-

λευταίες χιλιετίες Θεάνθρωποι ή Τέλειοι Διδάσκαλοι όπως αποκαλούνται στην Ανατολή έζησαν και δίδαξαν στην αρχαία Αίγυπτο, αργότερα και για περισσότερο από 1000 χρόνια στην περιοχή της αρχαίας Ελλάδας και στη συνέχεια στην Εγγύς Ανατολή, στην περιοχή της σημερινής Τουρκίας, στην Περσία, στο Αφγανιστάν, στο Πακιστάν και τους τελευταίους αιώνες στην Ινδία.

Με την πάροδο των ετών και καθώς τα μέσα επικοινωνίας και μεταφοράς γνώσεων και ιδεών βελτιώνονται, οι Τέλειοι Διδάσκαλοι δίνουν την διδασκαλία τους σ' όλο τον κόσμο, σ' όλο και αυξανόμενους αριθμούς αναζητητών της Αλήθειας.

Ευλογημένος από τον Θεό, είναι αυτός που έχει την τύχη και την ευλογία να έχει για Διδάσκαλο τον Θεάνθρωπο της εποχής του, αλλά τελικά όπως λένε οι Διδάσκαλοι, αυτή την τύχη θα έχουν κάποτε όλοι ανεξαιρέτως οι άνθρωποι, όλων των εποχών. Όλοι κάποτε θα φθάσουν στα ιερά Πόδια του Τελείου Διδασκάλου της εποχής τους και όλοι με την καθοδήγησή Του θα επιτύχουν τη Θέωση. Αυτή η επιστροφή των ψυχών είναι μέσα στο Θείο Σχέδιο όπως μας λένε οι πνευματικοί Διδάσκαλοι και αυτό το Σχέδιο κανείς και καμία δύναμη δεν μπορεί να το καθυστερήσει ή να το σταματήσει. Το ότι ψυχές των αμαρτωλών θα βασανίζονται αιώνια και δεν θα έχουν σωτηρία, καθώς και άλλα φοβιστικά για καταδίκες και αιώνια μαρτύρια που χρησιμοποιούν τα ιερατεία και οι θεολόγοι, είναι αντίθετα με τα σχέδια του Πανάγαθου και Ελεήμονα Θεού Πατέρα και με την διδασκαλία του Γλυκύ Ιησού. Οι μεγάλοι Διδάσκαλοι λένε πως όλοι οι άγιοι έχουν ένα παρελθόν και όλοι οι αμαρτωλοί ένα μέλλον και ότι κάποτε όλοι μας θα

επιστρέψουμε κοντά Του. Και οι “καλοί” και οι “κακοί”.

Η έννοια: “Θεός”

Στην ερώτηση τι είναι ο Θεός κανείς μέσα στους αιώνες δεν μπόρεσε και δεν θα μπορέσει ποτέ να απαντήσει. Το τι είναι ο Θεός, όχι μόνον είναι αδύνατον να γίνει αντιληπτό από την φτωχή ανθρώπινη διάνοια αλλά ακόμα και από τις πλέον θείες και εξαγνισμένες υπάρξεις που μπορεί να βρίσκονται μέσα σ’ όλα τα σύμπαντα των συμπάντων της Θεϊκής Δημιουργίας. Οπωσδήποτε ο Θεός δεν είναι ένας γέροντας με μακριά άσπρη γενειάδα που κάνει καλό στους καλούς και τιμωρεί τους κακούς. Αυτές είναι εικόνες όπως τις φαντάζονται τα μικρά παιδιά. Επειδή ο ανθρώπινος νους πρέπει να αναλύσει και να συνθέσει και τελικά να περιορίσει κάτι, ώστε να μπορέσει νοητικά να το συλλάβει, ο κόσμος προσπαθεί να περιγράψει τον Θεό με διάφορες ιδιότητες που του αποδίδουμε όπως: Παντογνώστης, Πανάγαθος, Πανταχού παρών κλπ. κλπ.

Οι μεγάλοι Διδάσκαλοι, τον Θεό χαρακτηρίζουν ως ένα “Υπέρτατο Νόμο”, που δίνει ύπαρξη σε άλλους νόμους που δημιουργούν και συντηρούν τα διάφορα πνευματικά σύμπαντα, με ακροτελεύτιους τους νόμους του Υλικού Επίπεδου, που είναι οι νόμοι που διδαχθήκαμε στο σχολείο. Είναι οι νόμοι της φυσικής, της χημείας της κοσμογραφίας και όλοι οι άλλοι νόμοι που ισχύουν και αφορούν τον Υλικό κόσμο. Έτσι λοιπόν, ο Θεός μπορεί να θεωρηθεί ότι είναι ένας Νόμος. Ο “ Νόμος των Νόμων”, μία ενδελέχεια που δημιούργησε και συγκρατεί τα σύμπαντα των συμπάντων σε θεία και αιώνια αρ-

μονία. Και βέβαια όταν λέμε ότι ο Θεός "είναι" κάνουμε μια νοητική υπέρβαση γιατί η λέξη "είναι" καθορίζει και περιορίζει, ενώ ο Θεός είναι ακαθόριστος και απεριόριστος. Τέλος, η ταύτιση της έννοιας του Θεού με την Αγάπη, όταν λέμε ότι ο «Θεός είναι Αγάπη», είναι μια έκφραση μεταφυσική και είναι κάτι που για να γίνει "κάπως" αντιληπτό θα συζητηθεί πιο κάτω.

Στην καθημερινή μας ζωή για λόγους πρακτικής συνεννόησης, δίνουμε στον Θεό την μορφή μιας θείας αγαθοποιού οντότητας και μάλιστα του βάζουμε και το καθοριστικό του ανδρικού γένους και λέμε "ο Θεός" με θήτα κεφαλαίο, γιατί έτσι μπορούμε οι άνθρωποι να αναφερθούμε σ' Αυτόν και να συνεννοηθούμε μεταξύ μας. Όμως στην πραγματικότητα ο Θεός ούτε "είναι" ούτε" έχει" ούτε "θέλει", ούτε έχει γένος ούτε χρειάζεται προσδιοριστικά επίθετα. Οι μεγάλοι Διδάσκαλοι μας λένε πως όταν Τον σκεπτόμαστε και συγκεντρώνουμε την προσοχή μας σ' Αυτόν, αυτόματα γινόμαστε δέκτες της Χάρης του και αυτό στην ουσία είναι και αυτό που λέμε προσευχή. Τον Θεό δεν τον βλέπουμε, δεν τον ακούμε, επικοινωνούμε όμως μαζί του όταν στρέψουμε την προσοχή μας με γλυκιά ενθύμηση σ' Αυτόν. Στην Ανατολή λένε πως αν κάνουμε ένα βήμα προς Αυτόν για να Τον γνωρίσουμε, Αυτός θα κάνει χίλια βήματα προς εμάς. Ο Θεός είναι δίπλα μας, είναι μέσα μας, είναι η ψυχή μας που είναι ένα μέρος από την θεία ουσία Του.

Οι πνευματικοί Διδάσκαλοι μας λένε ακόμα ότι ο Θεός αρχικά και βέβαια πάντοτε παραστατικά και μεταφορικά, ήταν ανεκδήλωτος και ότι κάποτε για έναν άγνωστο και

ασύλληπτο για την ανθρώπινη διάνοια λόγο, εκδηλώθηκε με την μορφή του θείου Φωτός και του θείου Ήχου και αυτή Του η εκδήλωση πήρε από τους ανθρώπους διάφορα ονόματα, όπως Λόγος *(Ευαγγελιστής Ιωάννης)*, Μουσική των Σφαιρών *(Αρχαιο-έλληνες)*, Δημιουργικό Ρεύμα *(Ανατολικές θρησκείες)*, Άγιο Πνεύμα *(Χριστιανική Παράδοση)*, Νάαμ και Νάντ *(Ινδουιστές)*, Θεός εν δράση *(Αγιορίτες μοναχοί)*, Φωνή της Σιγής *(Θεοσοφιστές)*, κλπ. Αυτή η εκδήλωση του Θεού, ο Λόγος ή Άγιο Πνεύμα, έφερε σε ύπαρξη όλα τα σύμπαντα των συμπάντων της Θεϊκής Δημιουργίας, όπως μας λέει ο Ευαγγελιστής Ιωάννης στην αρχή του Ευαγγελίου του.

Όμως, επειδή για την ανθρώπινη διάνοια είναι δύσκολο να γίνει αντιληπτό το πως η Θεϊκή Δύναμη εκδηλώθηκε σαν θείο Φως και θείος Ήχος μας δίνεται ένα μεταφορικό παράδειγμα που αναφέρεται στην δύναμη μιας ηλεκτρικής εκκένωσης μέσα στα σύννεφα, τον κεραυνό, που εκδηλώνεται σαν αστραπή και σαν βροντή, που σημαίνει σαν ήχος και σαν φως.

Αναφερόμενοι στο “Θείο Νόμο”, ή την “Χάρη του Θεού”, ή το “Θείο Θέλημα”, μιλάμε με εκφράσεις που συνηθίζουμε να χρησιμοποιούμε και που αναφέρονται σε έννοιες που είναι συνώνυμες και ταυτόσημες με αυτή του Θεού. Ο άμορφος Θεός, με την μορφή του θείου Φωτός και θείου Ήχου εκδηλώνεται μέσα σε όλα τα πνευματικά Επίπεδα και σε καθένα από αυτά τα Επίπεδα, Του έχει δοθεί, από αμνημονεύτων χρόνων, ένα όνομα. Στην εκδήλωση του Θεού, στο Αστρικό Επίπεδο, έχει δοθεί από τους Εβραίους το όνομα Σαβαώθ, Γιαχβέ, Μαμωνάς και Ιεχωβάς. Αυτά τα ονόματα δίνονται όχι στον Θεό Πατέρα αλλά στην συγκεκριμένη εκδήλωση του Θεού

στο Αστρικό Επίπεδο. Αυτή η εκδήλωση του Θεού είναι κάτι σαν να είναι ένας προϊστάμενος, υπεύθυνος ή εντολοδόχος του Θεού στο Επίπεδο αυτό. Συγκεκριμένα για την εκδήλωση του Θεού στο Αστρικό πεδίο, τον Γιαχβέ ή Μαμωνά ή όποιο άλλο όνομα του έχει δοθεί, θεωρείται ότι είναι ο Πλάστης η Δημιουργός του Υλικού Επιπέδου, γιατί όπως θα δούμε πιο κάτω, κάθε Επίπεδο της Θεϊκής Δημιουργίας είναι μια εκτρωτική εκδήλωση του "πιο πάνω" Επιπέδου. Το Υλικό Επίπεδο είναι βγαλμένο μέσα από το Αστρικό Επίπεδο και το Αστρικό μέσα από το Αιτιατό και αυτό απ' το πιο πάνω.

Αυτή την εκδήλωση του Θεού στο Αστρικό πεδίο, τον Γιαχβέ ή Ιεχωβά οι Ινδουιστές τον έχουν ονομάσει Νιράντζαν και από άλλες θρησκευτικές πίστεις του έχουν δοθεί επίσης άλλα ονόματα. Τα ονόματα αυτά δεν αφορούν τον Ανώνυμο, τον Θεό Πατέρα των πάντων, αλλά την εκδήλωση Του στο Αστρικό Επίπεδο. Ομοίως και στο Αιτιατό Επίπεδο η εκδήλωση του Θεού έχει το Σανσκριτικό όνομα Ονκάρ κλπ. Όσα όμως ονόματα και αν δοθούν στον Θεό ή στις εκφράσεις Του, ο Θεός κατά γενική παραδοχή είναι Ένας *(Εν το παν)* αν και η λέξη ένα, είναι σχετική και ίσως παραπλανητική καθώς μόνο στο Υλικό Επίπεδο υπάρχει η αριθμητική έννοια του ένα και του δύο, η έννοια της πολλαπλότητας, του χώρου, του χρόνου, του βάρους, του μήκους κλπ.

Αν θέλουμε να σχηματίσουμε μια γνώμη σχετικά με τον Θεό και τις εκφράσεις του Θεού στα διάφορα πνευματικά Επίπεδα δεν έχουμε παρά να σκεφθούμε κάτι ανάλογο που ισχύει και στο Υλικό Επίπεδο. Λέμε σαν παράδειγμα …. το «Ελληνικό κράτος». Τι είναι το Ελληνικό κράτος; Μια αφη-

ρημένη έννοια. Δεν έχει μορφή και σχήμα. Δεν έχει ουσία και προσωπικότητα. Αυτή η έννοια όμως γίνεται έκδηλη, συγκεκριμένη και ουσιαστική καθώς στο επίπεδο του νομού το Ελληνικό κράτος θεωρείται ο νομάρχης. Αυτός το εκπροσωπεί. Ότι χαρτί υπογράφει, από πάνω γράφει Ελληνικό Κράτος. Ο ίδιο και στο επίπεδο του δήμου το κράτος εκπροσωπεί ο δήμαρχος και σε κάθε επαρχία, ο έπαρχος. Η σφραγίδα τους πάνω πάνω αναγράφει Ελληνικό κράτος. Κατά κάποιο ανάλογο τρόπο και οι προϊστάμενοι των διαφόρων πνευματικών Επιπέδων είναι εκφράσεις της Θεότητας, εντεταλμένοι να τηρούν την τάξη, τους νόμους και τους κανόνες των διαφόρων Επιπέδων.

Έτσι και οι προϊστάμενοι των Πνευματικών Περιοχών είναι εκφράσεις της Θεότητας, εκδηλώσεις της Θεότητας αλλά δεν είναι ο Ίδιος ο Θεός Πατέρας που είναι ανεκδήλωτος.

Σε πολλές θρησκευτικές παραδόσεις το προσωνύμιο όνομα "θεός" δίδεται και σε διάφορες προσωπικότητες που αποστέλλονται άνωθεν με κάποια Αποστολή χωρίς όμως να θεωρούν ότι υπάρχουν πολλοί Θεοί. Στον Ινδουισμό σαν παράδειγμα λένε ο "θεός Κρίσνα" και τον Κρίσνα, έναν πνευματικό δάσκαλο του παρελθόντος, χαρακτηρίζουν σαν «αβατάρ», λέξη που στα Σανσκριτικά σημαίνει θεία ενσάρκωση ή θεόσταλτος αναμορφωτής της ανθρωπότητας. Δεν σημαίνει όμως μ' αυτό ότι οι Ινδουιστές θεωρούν ότι υπάρχουν πολλοί Θεοί, ανεξάρτητα βέβαια αν ο Ινδουισμός θεωρείται πολυθεϊστική θρησκεία. Οι Ινδουιστές, τον θεό Κρίσνα θεωρούν σαν μία θεία έκφραση, σαν μία θεία εκδήλωση, σαν μία θεότητα και όχι σαν τον ίδιο τον Θεό Πατέρα.

Στην **Παλαιά** Διαθήκη διαβάζουμε ότι τον κόσμο διαφεντεύει ο Γιαχβέ, ένας Θεός αυστηρός, βίαιος, τιμωρός και εκδικητικός. Καίει σοδιές, καταριέται, σκοτώνει, καίει, καταστρέφει πόλεις αμαρτωλών και δεν χαρίζεται σε κανέναν. Αντίθετα ο Ιησούς, η ενσαρκωμένη εκδήλωση του Θεού Πατέρα πάνω στη γη, ο Ιησούς περιγράφεται στην **Καινή** Διαθήκη, ως η προσωποποίηση της αγάπης, της αγαθότητας, της συγχώρεσης και της ανεκτικότητας. Πως συμβαίνει αυτό; Υπάρχουν δύο θεοί, ένας παλιός κακός και ένας καλός καινούργιος; Όχι στην πρώτη περίπτωση ο "κακός" θεός ο Γιαχβέ ή Μαμωνάς που είναι η εκδήλωση της θεότητας στο Αστρικό Επίπεδο είναι επιφορτισμένος από τον Θεό Πατέρα, να επιτηρεί το Νόμο του κάρμα ή τον Νόμο της Δίκαιης Ανταπόδοσης, που είναι ο Νόμος του "Οφθαλμόν αντί Οφθαλμού" και του "Οδόντα αντί Οδόντος". Είναι ο Νόμος που ισχύει στα τρία κατώτερα επίπεδα της Θεϊκής Δημιουργίας *(σχετικά βλέπε πιο κάτω)*. Ο Ιησούς όμως, που η προέλευσή του είναι από την Περιοχή του καθαρού πνεύματος, από την Πέμπτη πνευματική Περιοχή, στην οποία ισχύει μόνον ο Νόμος της Αγάπης ή Νόμος της θείας Χάρης, *(όπως θα δούμε στο μεθεπόμενο κεφάλαιο)*, είναι η έκφραση της αγάπης, της λήθης και της συγνώμης. Δεν ανταποδίδει τα ίσα, όπως ο Ιεχωβά. Το ένα ράπισμα δεν ανταποδίδεται με ένα άλλο ράπισμα, αλλά ως έκφραση και ενσάρκωση του Λόγου που προέρχεται από την Περιοχή του αγνού Πνεύματος, ο Ιησούς, σε ένα ράπισμα στρέφει το πρόσωπό του να δεχθεί και ένα άλλο.

Έτσι λοιπόν δεν υπάρχουν πολλοί Θεοί, απλά σε κάθε Επίπεδο υπάρχει μια εντεταλμένη εκδήλωση του Θεού Πατέρα που εποπτεύει τους Νόμους που έχουν καθιερωθεί σε

κάθε Επιπέδο της Θεϊκής Δημιουργίας. Ο Θεός των Εβραίων όπως διαβάζουμε στην Παλαιά Διαθήκη *(που στην ουσία αναφέρεται στην ιστορία του Εβραϊκού έθνους),* είναι επιφορτισμένος να επιτηρεί το Νόμο του Κάρμα. Τα χρόνια εκείνα ο Γλυκύς Ιησούς δεν είχε δώσει "στους όχλους" ανοικτά και ελεύθερα το Νόμο της Αγάπης. Ο Ιησούς ήταν ο πρώτος Τέλειος Διδάσκαλος που ανοιχτά μίλησε στα πλήθη για την αγάπη και την συγνώμη, κάτι που παραξένευε και ενοχλούσε τους Εβραίους που ήταν πιστοί στον Μωσαϊκό νόμο, τον νόμο της δικαιοσύνης, τον Νόμο του Κάρμα. Έτσι όταν ο Ιησούς θεράπευε αντί να τον ευχαριστούν και να τον ευγνωμονούν, τον κατηγόρησαν σαν μάγο, γιατί θεράπευε τα Σάββατα, σαν η αγάπη και η καλοσύνη να έπρεπε να ισχύει μόνο έξι μέρες την εβδομάδα. Δυσκολευόταν οι Εβραίοι να δεχθούν το μήνυμα του Ιησού, ότι δηλαδή πάνω από τον Νόμο της δικαιοσύνης είναι ο Νόμος της αγάπης και της συγνώμης, στον οποίο στηρίζεται και όλη η διδασκαλία του Ιησού.

Συμβαίνει συχνά πολλοί, από πρόθεση ή από άγνοια, να θεωρούνε πολλές θρησκείες, ακόμα και αυτή των αρχαίων Ελλήνων ως πολυθεϊστικές. Όλες όμως οι θρησκείες δέχονται ένα Θεό που συχνά εκδηλώνεται με την μορφή πολλών θεοτήτων, ανάλογα με τις ανάγκες και το νοητικό επίπεδο των διαφόρων λαών. Εκτός όμως απ' αυτό, όπως ήδη αναφέρθηκε η έννοια του ενός και των πολλών είναι δημιούργημα του ανθρώπου γιατί πέρα από το Υλικό Επίπεδο που δεν είναι ούτε καν ένας κόκκος άμμου μέσα στη Θεϊκή Δημιουργία, δεν υπάρχει πολλαπλότητα. Υπάρχει μόνον ο Νόμος της Αγάπης. «Εν το παν».

Όταν μιλάμε για ένα Θεό ή για πολλούς, όταν του δίνουμε το ένα ή το άλλο όνομα, όταν προσευχόμαστε μπροστά σε μια εικόνα Του ή σ' ένα σταυρό, στον θεό ήλιο ή σε κάποιο είδωλο, στον Δία ή τον Μωάμεθ, όταν είμαστε γονατιστοί, όρθιοι ή ξαπλωμένοι, ξυπόλητοι ή με καπέλο, σε ναό ή σε τζαμί, σε παγόδα ή σε κάποιο ιερό τόπο, δεν έχει καμία σημασία γι' Αυτόν. Ούτε ακόμα έχει σημασία αν είμαστε απλοί άνθρωποι, ιερείς, θεολόγοι, μοναχοί, αμαρτωλοί ή καθαγιασμένοι. Η μόνη σημασία είναι, με ευλάβεια να στρέφουμε την προσοχή μας σ' Αυτόν εκδηλώνοντάς Του με σεβασμό την θρησκευτικότητά μας που είναι έμφυτη μέσα στον άνθρωπο. Και αν λέμε ότι Τον αγαπάμε, όπως μας λέει, θα πρέπει να τηρούμε στις εντολές Του, όπως μας τις στέλνει μέσα στους αιώνες με κάθε αποσταλμένο Του και κυρίως με τον Υιό Του. Στην Ινδία λένε ότι ο Θεός ακούει καλύτερα τη φωνή του μυρμηγκιού που βγαίνει μέσα από την καρδιά του, παρά την δυνατή κλαγγή του ελέφαντα. Υπάρχει μόνο μια σχέση Θεός και άνθρωπος, Πατέρας και παιδί. Όλοι στα μάτια Του είμαστε τα παιδιά Του που με αγάπη περιμένει να επιστρέψουμε κοντά Του.

Ο Θεός είναι ο Πατέρας όλων μας και όλοι είμαστε σταγόνες από Θεϊκή ουσία. Εμείς, οι ψυχές μας δηλαδή, είμαστε παιδιά Του, είμαστε σταγόνες από το Ωκεανό της Θεότητας και κάποτε θα επιστρέψουμε σ' αυτόν τον Ωκεανό και αυτό είναι που ονομάζεται Θέωση. Θέωση μιας ψυχής είναι η επανένωσή της με την Θεότητα από την οποία για ένα άγνωστο και ασύλληπτο για την ανθρώπινη διάνοια λόγο, απομακρύνθηκε απ' Αυτόν πριν από πολλούς αιώνες.

Τι σημαίνει Θεάνθρωπος ή Χριστός

Στο σχολείο στο μάθημα των θρησκευτικών μάθαμε ότι όταν λέμε Θεάνθρωπο, εννοούμε κάποιον και συγκεκριμένα τον Ιησού, που υπήρξε ένας τέλειος άνθρωπος, δηλαδή χωρίς πάθη και ελαττώματα και γεμάτος αγάπη και ευσπλαχνία για όλους και συγχρόνως υπήρξε και τέλειος Θεός. Αυτό το “τέλειος Θεός” μας ξένιζε λίγο σαν έννοια αλλά την συνηθίσαμε με το να την επαναλαμβάνουμε συχνά στην καθημερινή ζωή μας, σε σημείο που να μην στέκεται εκεί το μυαλό μας και η απορία μας για το τι σημαίνει “τέλειος Θεός” να παραμένει αναπάντητη.

Τι εννοούμε όμως λέγοντας τέλειος Θεός; Εδώ ας κάνουμε μία παρένθεση για να δούμε τι μας λένε οι μεγάλοι Διδάσκαλοι:

Πριν από λίγα χρόνια βρέθηκαν στην Αφρική απολιθωμένα οστά ανθρώπων τα οποία με την μέθοδο του ραδιενεργού άνθρακα και της θερμικής φωτοανταύγειας καθορίστηκε ότι ανήκαν σε ανθρώπους παλαιοτέρων εποχών. Ανήκαν πιθανώς στον Homo Erectus που οι επιστήμονες λένε πως έζησε πριν 1,8 έως 2,4 εκατομμύρια χρόνια. Αργότερα βρέθηκαν και στην βόρεια Ελλάδα αλλά και αλλού, απολιθωμένα ανθρώπινα οστά ακόμα μεγαλύτερης ηλικίας ύπαρξης. Το γεγονός αυτό έθετε βέβαια σε αμφιβολία την ορθότητα και εγκυρότητα των Εβραϊκών γραφών που καθόριζαν την αρχή της ανθρώπινης επίγειας ύπαρξης, στην εποχή του Αδάμ, την οποία υπολόγισαν διαφορετικά διάφοροι θεολόγοι, αλλά οπωσδήποτε την θεωρούσαν να μην υπερβαίνει τα 4.000 χρό-

νια από την εποχή της Σταύρωσης. Έτσι πολλοί θεολόγοι και επιστήμονες πιθανολογούσαν ότι τα οστά αυτά δεν ανήκαν σε πραγματικούς ανθρώπους σαν κι' εμάς αλλά σε πιθήκους, ανθρωποειδή ή ανθρωπίδες. Με την πρόοδο όμως της επιστήμης και τον καθορισμό του ανθρώπινου γονιδιώματος (DNA) αποδείχτηκε ότι τα οστά αυτά ήταν οστά ανθρώπων σαν και μας και έτσι επαληθεύτηκαν οι διδασκαλίες των μεγάλων πνευματικών Διδασκάλων ότι ο άνθρωπος έχει παρουσία εκατομμυρίων ετών πάνω στον πλανήτη γη.

Έτσι λοιπόν αν ο άνθρωπος βρίσκεται πάνω στη γη τόσες εκατοντάδες αιώνες πως είναι δυνατόν ο φιλεύσπλαχνος Θεός Πατέρας όλων μας, να έστειλε τον Υιό του μόλις πριν 2000 χρόνια, για να διδάξει για διάστημα 2 ½ χρόνων μια χούφτα Εβραίους που στο τέλος Τον σταύρωσαν; Τα τρισεκατομμύρια των ανθρώπων που έζησαν και θα ζήσουν πριν και μετά τον Ιησού δεν τα αγάπησε, δεν ήταν και δεν είναι Πατέρας όλων μας; Αφού είναι Δίκαιος και Πανάγαθος γιατί στέρησε από όλους εμάς το προνόμιο, τού να συναντήσουμε και να ζήσουμε κοντά στον Υιό Του και να διδαχθούμε από Αυτόν;

Όμως ο Θεός, είναι Πατέρας δίκαιος και φιλεύσπλαχνος και για το λόγο αυτό, όλοι οι μεγάλοι πνευματικοί Διδάσκαλοι μας λένε ότι: « Ο ***Υιός του Θεού βρίσκεται με ανθρώπινη μορφή πάντοτε πάνω στη γη»*** και είναι δίπλα στους ανθρώπους όλων των εποχών. Η επιβεβαίωση αυτή έρχεται και μέσα από την Καινή Διαθήκη όπου διαβάζουμε στο Ευαγγέλιο τα λόγια του Ιησού που λέει στους Εβραίους «Είμαι παλαιότερος του Αβραάμ» και εκείνοι τον έκπληκτοι ρώτησαν: «Ακόμα δεν είσαι ούτε πενήντα ετών και γνώρισες τον πατέρα μας τον Αβρα-

άμ» ο Ιησούς τότε τους απάντησε: «Ναι, αλήθεια σας λέω πως πριν να γεννηθεί ο Αβραάμ εγώ υπήρχα». (Ιωαν. η:58) Και για να επιβεβαιώσει την παντοτινή παρουσία Του πάνω στη γη, όπως μας μεταφέρουν οι Ευαγγελιστές τα λόγια Του, μας λέει: «Δεν θα σας εγκαταλείψω μέχρι την συντέλεια του κόσμου», που σημαίνει πως όσο θα υπάρχουν άνθρωποι πάνω στη γη εγώ θα βρίσκομαι μαζί σας. (Ματθ. κη:20)

Αυτός λοιπόν ο Υιός του Θεού, βρισκόταν, βρίσκεται και θα βρίσκεται πάντοτε πάνω στη γη μέχρι την συντέλεια του κόσμου! Δεν θα βρίσκεται βέβαια η υλική υπόσταση του **Ιησού** που σταυρώθηκε αλλά βρισκόταν, βρίσκεται και θα βρίσκεται με την Θεϊκή του υπόσταση σαν ενσαρκωμένος Λόγος, σαν **Χριστός**.

Το ίδιο μας βεβαιώνουν και όλοι οι μεγάλοι πνευματικοί Διδάσκαλοι όλων των εποχών αλλά και οι μέγιστοι των Πατέρων της εκκλησίας, ο Άγιος Αυγουστίνος από τη Δυτική και ο Ωριγένης από την Ανατολική Χριστιανική εκκλησία. Μας λένε ότι ο Χριστός, με τη Θεϊκή του υπόσταση θα βρίσκεται πάντα κοντά μας όσο υπάρχουν άνθρωποι πάνω σ' αυτή τη γη. Βρίσκεται πάντα ενσαρκωμένος πάνω στη γη μέσα σε έναν διαφορετικό κάθε εποχή ανθρώπινο πόλο. Ο άγιος Αυγουστίνος, που ομολογεί ότι οι γνώσεις του δεν είναι γνώσεις μέσα από πληροφορίες αλλά από προσωπική του εμπειρία μετά από προσευχή και διαλογισμό, μας λέει: *«Χριστός και Χριστική διδασκαλία υπήρχε από τα πολύ παλιά χρόνια και δεν θα πάψει να υπάρχει και στο μέλλον, ακόμα και τότε που ίσως και η λέξη Χριστιανισμός να έχει ξεχαστεί».* Ο Χριστός ως φορέας της Χριστής Δύναμης, πραγμα-

τική ενσάρκωση του Λόγου, υπήρχε, υπάρχει και θα υπάρχει πάντα σε κάθε εποχή ενσαρκωμένος σ' ένα διαφορετικό ανθρώπινο σώμα. Ο Ιησούς σαν άνθρωπος δεν υπάρχει πια αλλά υπάρχει παντού και πάντα η Θεϊκή του υπόσταση, σαν Χριστή Δύναμη ή Χριστός *(σημαίνει σωτήρας)*. Ο Χριστός σαν Θεάνθρωπος θα υπάρχει για πάντα, λειτουργώντας κάθε φορά μέσα από έναν διαφορετικό ανθρώπινο Πόλο όχι μόνον στη γη και στο Υλικό Επίπεδο αλλά μέσα σε όλη τη Θεϊκή Δημιουργία. Έχει την δύναμη του δεσμείν και λύειν μέσα σε όλη τη Θεϊκή Δημιουργία, γιατί είναι η ίδια η Θεότητα που εκφράζεται μέσα από τον Υιό.

Θα πρέπει όμως, όπως μας λένε οι μεγάλοι Διδάσκαλοι, να γίνει απόλυτα κατανοητό πως ο Υιός είναι μονογενής. Ο Χριστός είναι ΕΝΑΣ αλλά όταν λέμε Χριστός ή Χριστή Δύναμη ή Υιός του Θεού ή Τέλειος Διδάσκαλος δεν εννοούμε κάποια συγκεκριμένη προσωπικότητα αλλά κάθε ανθρώπινο πόλο μέσα στους αναρίθμητους αιώνες που ο άνθρωπος βρίσκεται πάνω στη γη, ***μέσα από τον οποίο κάθε εποχή λειτουργεί η Χριστή Δύναμη*** προκειμένου να καθοδηγήσει τους ανθρώπους με τον τρόπο που αναφέρεται πιο κάτω. Αυτός είναι ο Χριστός. Χριστός δεν είναι κάποιος άνθρωπος αλλά είναι η Θεϊκή Δύναμη που εκφράζεται μέσα από έναν ανθρώπινο πόλο για να μας δώσει το μήνυμά Του. Σε μας και στον άνθρωπο όλων των εποχών. Στον άνθρωπο που έζησε πολλούς αιώνες πριν καθώς και σ' αυτόν που ζει σήμερα και που θα ζήσει και στο μέλλον.

Ο Ιησούς ήταν ο Χριστός της εποχής Του αλλά η Χριστή Δύναμη λειτουργεί και θα λειτουργεί αιώνια μέσα από κά-

ποιο ανθρώπινο πόλο *«μέχρι την συντέλεια του κόσμου»*, όσο υπάρχουν άνθρωποι, γιατί για όλους τους ανθρώπους ο Θεός στέλνει τον μονογενή Υιό του όλες τις εποχές και για τον ίδιο πάντα λόγο, για να βοηθήσει τις ψυχές να επιστρέψουν στη Θεία Αγκαλιά Του. Γιατί; Γιατί έγινε η Θεία Δημιουργία; Κανείς δεν ξέρει. Είναι «Άγνωστες οι βουλές του Κυρίου».

Ο Χριστιανισμός είναι στην πραγματικότητα μια αίρεση του Ιουδαϊσμού. Ο ίδιος ο Ιησούς ήταν Εβραίος και πιθανόν Εσσαίος. Ο Ιουδαϊσμός στηριζόταν στο Νόμο του Μωυσή, στο Νόμο του Κάρμα δηλαδή ή τον Νόμο του "Οφθαλμόν αντί Οφθαλμού" που δίδασκαν οι ιερείς και βάσει αυτού δίκαζαν τον κόσμο. Μέχρι εκείνη την εποχή ο κόσμος δεν γνώριζε ή όπως λένε ορισμένοι, ο κόσμος από αιώνες είχε ξεχάσει τον Νόμο της Αγάπης και οι άνθρωποι δέχθηκαν από τον Μωυσή τον Νόμο της Δικαιοσύνης. Όμως η διδασκαλία του Ιησού στην οποία στηρίχθηκε ο Χριστιανισμός στηριζόταν στο "Νόμο της Αγάπης" και αυτό έφερνε σε δεύτερη μοίρα το Εβραϊκό ιερατείο. Αυτή ήταν και η αιτία που οι νέες ιδέες του Ιησού για την Αγάπη προκάλεσαν την οργή τους και τότε οι ιερείς ξεσήκωσαν τον κόσμο και τους Ρωμαίους εναντίων Του. Ο Χριστιανισμός στηρίχτηκε στον Νόμο της Αγάπης και ήταν ο Απόστολος Παύλος που την οργάνωσε και την συστηματοποίησε σαν θρησκεία βάζοντας στοιχεία από την αρχαιοελληνική θρησκευτική παράδοση και στοιχεία άλλων παλαιοτέρων θρησκειών. Αργότερα ο Μέγας Κωνσταντίνος επέβαλε στο Βυζάντιο τον Χριστιανισμό, αφού πρώτα καθιέρωσε αντί τον λιτό χιτώνα του Ιησού ή το μαύρο ένδυμα των Πυθαγορείων, τα φανταχτερά χρυσοποίκιλτα άμφια των ιερέων και τα βαρύτιμα άμφια των τιτ-

λούχων του ιερατικού σχήματος. Συγχρόνως καθιέρωσε και τα πρώτα τυπικά, τις τελετουργίες, τις ιεροτελεστίες και τα πανηγύρια των Χριστιανικών εορτών. Με τον ίδιο ακριβώς τρόπο δημιουργήθηκαν και άλλες θρησκείες όχι βέβαια από τους ιδρυτές τους αλλά από άλλους όταν οι ίδιοι οι ιδρυτές τους είχαν πλέον φύγει από την ζωή. Πριν από τον Ιησού δεν υπήρχε Χριστιανισμός, πριν τον Βούδα Βουδισμός, πριν τον Μωάμεθ Μωαμεθανισμός κλπ. Οι διάφορες θρησκείες δημιουργήθηκαν μετά τον θάνατό των ιδρυτών τους, στηρίχτηκαν στις διδασκαλίες τους, όπως αυτές τις διδασκαλίες τις καταλάβαιναν και τις ερμήνευαν οι θεολόγοι κάθε εποχής και οριζόταν πάντοτε ένα ιερατείο να τις υπηρετεί και να κρατάει πάντα σε ισχύ διάφορα τυπικά, ιεροτελεστίες και τελετουργίες χαρακτηριστικές κάθε θρησκείας.

Το ποιος είναι σήμερα ή την κάθε εποχή ο φορέας της Χριστής Δύναμης, ο Χριστός ή ο Θεάνθρωπος της κάθε εποχής, μπορεί να τον γνωρίσει κάποιος, αν έχει ειλικρινή επιθυμία, ζητώντας το ***μόνον από τον Πατέρα μέσα από θερμή προσευχή, εσωστροφή και διαλογισμό.*** Ο Θεός και μόνον ο Θεός θα του Τον αποκαλύψει με ένα διαφορετικό τρόπο σε κάθε περίπτωση. Δεν θα βρει κανείς ποτέ τον Θεάνθρωπο ούτε μέσα σε βιβλιοθήκες ούτε σε μοναστήρια από κάποιον παπούλη, ούτε οργώνοντας τις Ινδίες η ψάχνοντας ανάμεσα στους ερημίτες των Ιμαλαΐων και του Νεπάλ. Μόνον ο Θεός θα του Τον αποκαλύψει. Μόνον με τη θεία Χάρη μπορεί ο άνθρωπος να συναντήσει τον Θεάνθρωπο της εποχής του. Ο Ιωάννης είναι σαφής όταν μας αναφέρει τα λόγια του ίδιου του Ιησού: *(Ιωαν. στ: 44,45,65)*

«Ουδείς δύναται να έλθει προς εμέ, εάν δεν ελκύσει αυτόν ο Πατήρ ο πέμψας με» …. «Πας λοιπόν όστις ακούσει παρά του Πατρός και μάθει, έρχεται προς εμέ» ….« Ουδείς δύναται να έλθει προς εμέ εάν δεν είναι δεδομένον υπό του Πατρός».

Αυτό σημαίνει ότι κανείς δεν μπορεί να συναντήσει τον Υιό αν δεν έχει τη Χάρη του Θεού. Γι' αυτό, όποιος έχει έρωτα για το Θεό και θέλει να Τον γνωρίσει, να Τον λατρέψει και να Τον υπηρετήσει, ας μην ψάχνει να βρει τον Θεό ούτε σε εκκλησίες, ούτε σε μοναστήρια ούτε σε σκήτες αγίων ούτε σε ιερούς τόπους ούτε με προσκυνήματα λείψανων και εικόνων. Ακόμα δεν θα τον ωφελήσουν οι αυτοτιμωρίες, τα τάματα, τα τίμια ξύλα, η ιερά σινδόνη, το άγιο δισκοπότηρο, οι ευχές και τα ευχέλαια ή άλλες ειδωλολατρικές εκδηλώσεις στις οποίες διδαχθήκαμε να είμαστε προσηλωμένοι. Ένα πράγμα χρειάζεται για να συναντήσουμε τον Θεάνθρωπο της εποχής μας: ***Προσευχή***. Προσευχή σημαίνει προσωπική μας επικοινωνία με τον Κύριο. Δεν χρειάζονται μεσάζοντες. Υπάρχει μόνον μία σχέση Θεός και άνθρωπος, Πατέρας και παιδί. Όλα τα άλλα είναι περιττά και απλά καθυστερούν την πνευματική μας πρόοδο. Στην αρχή όλες οι ιεροτελεστίες και τα τυπικά ίσως είναι χρήσιμα ίσως και απαραίτητα, αλλά μέχρι ενός σημείου. Ο συνειδητοποιημένος λάτρης στρέφεται μόνον σε προσευχή, εσωστροφή και ακόμα καλύτερα σε διαλογισμό. Αυτό συνέστησε στο τέλος της Αποστολής του και ο Ιησούς στους μαθητές για να φωτιστούν. Τους είπε να πάνε στην Ιερουσαλήμ και να καθίσουν με προσευχή μέχρι να λάβουν "δύναμη εξ ύψους". Η προσευχή και η ηθική διαβίωση είναι τα κλειδιά όχι για να βρούμε εμείς τον Θεάνθρωπο αλλά με

τη Χάρη του Θεού να μας καλέσει Εκείνος κοντά του.

Όλοι οι μεγάλοι Διδάσκαλοι μας λένε να μην ψάχνουμε εμείς να βρούμε τον Υιό αλλά να δημιουργήσουμε τις προϋποθέσεις ώστε κάποτε Εκείνος να μας καλέσει κοντά Του. Εμείς όσο και να ψάξουμε, έστω και αν γυρίσουμε όλο τον κόσμο ψάχνοντας και ρωτώντας, μπορεί ακόμα να περάσουμε και από δίπλα του και να μην Τον αναγνωρίσουμε. Είναι Εκείνος που θα μας καλέσει. Ο Ιησούς το είπε καθαρά: *«Σεις δεν εξελέξατε εμέ, αλλ᾿ εγώ εξέλεξα εσάς» (Ιωα. ιε:16)*

Ορισμένοι αρχαιοέλληνες ονόμαζαν τον διαλογισμό "Διονυσιακή έκσταση" και οι Ιουδαίοι είχαν μία μοναδική λέξη για τις έννοιες της προσευχής και του διαλογισμού και ακόμα οι πνευματικοί Διδάσκαλοι λένε πως ο διαλογισμός αποτελεί την ανώτερη μορφή προσευχής. Ο λόγος που οι ιερείς αμαυρώνουν την έννοια του διαλογισμού είναι ότι ο διαλογισμός ασκείται από κάθε πνευματικό άνθρωπο στη γαλήνη της ιδιαιτερότητας και δεν είναι απαραίτητη η παρουσία, η βοήθεια και η διαμεσολάβηση τους, για να επιτύχει ο πιστός την επικοινωνία του με την Θεότητα. Και η αλήθεια είναι πως μόνον μέσα από προσευχή, εσωστροφή και διαλογισμό μπορεί να γνωρίσει κανείς το Θεό και όχι ακολουθώντας προτροπές, συμβουλές, φοβικές αναφορές για κολάσεις και μαρτύρια, τις περισσότερες φορές από αμφιβόλου κύρους ιερείς και θεολόγους που δεν έχουν οι ίδιοι Εσωτερικές πνευματικές εμπειρίες αλλά αναμασούν μονότονα αυτά που διδάχθηκαν σε ιερατικές σχολές και θρησκευτικά σχολεία. Βέβαια και αυτοί επιτελούν ένα έργο που πολλές φορές είναι σημαντικό, γιατί δίνουν στον άνθρωπο όλων των εποχών και

όλων των νοητικών επιπέδων, την ευκαιρία να στρέψουν την διάνοιά τους προς τον Θεό. Τα αρχαία χρόνια στην Ινδία, ο Σανκάρα, που θεωρείται ο Σωκράτης της Ινδίας έλεγε: «Μην απατήστε καθώς για ότι υπάρχει, υπάρχει λόγος που υπάρχει. Τίποτα δεν είναι αντίθετο με το Θέλημά Του ». Επομένως χρήσιμοι είναι και οι παπάδες και οι δεσποτάδες αλλά μέχρι ένα ορισμένο σημείο. Υπάρχει λόγος που υπάρχουν οι διάφορες θρησκείες, οι ιεροκήρυκες, οι θεολόγοι και τα ιερατεία. Αν δεν είχαν κάποια αξία θα είχαν ξεχαστεί με την πάροδο του χρόνου. Όμως όλες οι θρησκείες, οι θρησκευτικές οργανώσεις, τα λιβάνια και τα καντήλια, είναι δρόμοι που θα οδηγήσουν κάποτε την ψυχή να λάβει τη Χάρη του Πατέρα, να βρεθεί στα Πόδια του Υιού και Εκείνος να την οδηγήσει μετά από ταξίδι αιώνων, πίσω στο Σπίτι της, στην θερμή Αγκαλιά του Πατέρα. Δεν υπάρχουν εξαιρέσεις, είναι Πατέρας όλων μας και εμείς καλοί και κακοί, άγιοι ή αμαρτωλοί, κάποτε με τη Χάρη Του θα φθάσουμε όλοι στο σημείο να επιστρέψουμε στο Βασίλειο των Ουρανών, στην Αγκαλιά του Πατέρα μας.

Η Αποστολή του Θεανθρώπου

Το κύριο έργο του Θεανθρώπου κάθε εποχής είναι να οδηγήσει τις καθορισμένες ψυχές που του έχουν δοθεί από τον Πατέρα στη Θέωση. Ψυχές στις οποίες ο Θεός Πατέρας έχει δώσει τη Χάρη του, για την επιστροφή τους, από το Υλικό επίπεδο στον τόπο καταγωγής τους, στην Περιοχή του καθαρού Πνεύματος ή “Βασίλειο του Πατρός” κατά τη Χριστιανική παράδοση ή Περιοχή του Σατς Κάντ όπως αυτή η Περιοχή αναφέρεται στις Ινδουιστικές παραδόσεις. Αυτή είναι ***κατά κύριο λόγο*** η εντεταλμένη εργασία που Του έχει

ανατεθεί από τον Πατέρα. Αυτός είναι το «Φως και η Αλήθεια και η Ζωή». Κανένας και ποτέ δεν μπορεί να τον αντικαταστήσει γιατί είναι ο μόνος ικανός και εντεταλμένος να διευθετήσει το κάρμα των μαθητών του *(των ψυχών των μαθητών Του)* και να τους δώσει τη δυνατότητα να ξεφύγουν από τους κατώτερους κόσμους και να συνεχίσουν το πνευματικό τους ταξίδι. Έτσι εξηγούνται και τα λόγια του Ιησού όταν αποτεινόμενος στον Πατέρα του, τού λέει: *«Εφανέρωσα το όνομά σου εις τους ανθρώπους τους οποίους μου έδωκας εκ του κόσμου .... εγώ περί αυτών παρακαλώ, δεν παρακαλώ περί του κόσμου αλλά περί εκείνων τους οποίους Συ μοι έδωκας διότι ιδικοί σου είναι. (Ιωα: ιζ 6,9)*

Οι ψυχές δημιουργήθηκαν από τον Θεό και οι μεγάλοι Διδάσκαλοι μας λένε ότι είναι *«ομοούσιες του Πατρός»*. Δημιουργήθηκαν δηλαδή *«Κατ' εικόνα και ομοίωση του Θεού»*. Είναι Πνοές του Θεού που έδωσαν ζωή στο υλικό σώμα των ανθρώπων. *«Ο Θεός έπλασε τον άνθρωπο από χώματος και ενεφύσησε εις τους μυκτήρας αυτού πνοήν ζωής»,* αναφέρει το βιβλίο της Γένεσης στην Παλαιά Διαθήκη.

Στις Ανατολικές παραδόσεις αναφέρεται ότι οι ψυχές είναι *«Σταγόνες από τον Ωκεανό της Θεότητας. Μέρη του ίδιου του Θεού Πατέρα».*

Αυτές τις ψυχές για έναν άγνωστο και ασύλληπτο για την ανθρώπινη διάνοια λόγο, ο Θεός τις έστειλε να κατοικήσουν στα διάφορα μέρη της Θεϊκής Δημιουργίας και στον Υλικό κόσμο, στη γη και τελικά προκαθόρισε όλες οι ψυχές να επιστρέψουν σ' Αυτόν και να ξαναενωθούν με τη Θεία Ουσία

Του από την οποία κάποτε αποσπάστηκαν. Αυτή η επιστροφή των ψυχών και η επανένωσή τους με τη Θεία Ουσία, ονομάζεται Θέωση των ψυχών.

Στον Θεάνθρωπο κάθε εποχής, έχει δοθεί από τον Πατέρα η Δύναμη του "δεσμείν και λύειν" μέσα σε όλη τη Θεϊκή Δημιουργία και τίποτα δεν είναι αδύνατο γι' Αυτόν. Είναι το "Φως του κόσμου" και είναι αυτός, ο Μοναδικός, που μπορεί Εσωτερικά να οδηγήσει τις ψυχές που του εμπιστεύεται ο Θεός στη Θέωση, γιατί Αυτός και μόνον Αυτός έχει την ικανότητα και την Εντολή να τους διευθετήσει το κάρμα. *(για το κάρμα βλέπε σε επόμενο κεφάλαιο).*

Αλλά και εκτός από τις ψυχές που του έχουν δοθεί, εάν ο Θεάνθρωπος λόγω της μεγάλης ευσπλαχνίας Του αναλάβει να διευθετήσει και το κάρμα κάποιου που δεν είναι μεταξύ των μαθητών που του καθορίστηκαν από τον Πατέρα, θα πρέπει ο Ίδιος να πληρώσει αντί του μαθητή του τις καρμικές του οφειλές. Αυτός είναι και ο λόγος που λένε ότι ο Θεάνθρωπος είναι ο *«αίρων τας αμαρτίας του κόσμου»* και γι' αυτό πολλοί Θεάνθρωποι είχαν μαρτυρικό τέλος. *(μαρτύρησαν, σταυρώθηκαν, αποκεφαλίστηκαν, κάηκαν ζωντανοί).* Από αγάπη, μαρτύρησαν για να αποσβέσουν τις καρμικές υποχρεώσεις των μαθητών τους.

Ο Ιωάννης αναφέρει ότι: *«ουδείς θέλει γνωρίσει τον Πατέρα ει μη μόνον ο Υιός και εις όντινα ο Υιός θέλει αποκαλύψει τον Πατέρα».* Αυτό σημαίνει ότι κανείς δεν μπορεί να επιτύχει τη Θέωση παρά μόνον με την βοήθεια του Θεανθρώπου. Ο Θεάνθρωπος είναι ο μόνος ικανός και εντεταλμένος να μπορεί να οδηγήσει μια ψυχή από το Υλικό Επίπεδο στο

Βασίλειο του Πατέρα και αυτό ακριβώς είναι που διδάσκουν και οι μέγιστοι των Πνευματικών Διδασκάλων. Ο Ιωάννης το βεβαιώνει στο Ευαγγέλιό του όταν μάς λέει. *«Ουδείς γνωρίζει τον Υιό εάν δεν είναι δεδομένο υπό του Πατρός»* που σημαίνει ότι κανείς δεν μπορεί να γνωρίσει τον Θεάνθρωπο της εποχής του παρά μόνον με τη Θεία Χάρη που μπορεί να την έλξει ο καθένας με προσευχή και διαλογισμό *(Ο διαλογισμός αποτελεί την ανώτερη μορφή προσευχής)* και ακόμα με την αγνότητα του βίου του.

Έτσι, επανερχόμενοι σε προηγούμενο κεφάλαιο, όταν λέμε για τον Θεάνθρωπο ότι είναι "Τέλειος Θεός" αναφερόμαστε στη θεία φύση του Θεανθρώπου της κάθε εποχής και η θεία του φύση είναι ο ενσαρκωμένος Λόγος ή Άγιο Πνεύμα του οποίου ο Θεάνθρωπος είναι φορέας. Ο Υιός είναι "μονογενής" γιατί είναι πάντα η ίδια ενσαρκωμένη Θεία Δύναμη, είναι ο Λόγος ή Άγιο Πνεύμα, σύμφωνα και με τον Ευαγγελιστή Ιωάννη που διαρκώς ενσαρκώνεται μέσα σε ένα ανθρώπινο σώμα, γιατί πάνω στη γη πρέπει να υπάρχει πάντα Χριστός για να οδηγεί τον άνθρωπο *(την ψυχή του)* στη Θέωση, γιατί αυτό είναι το Θείο Σχέδιο και τίποτα δεν μπορεί να το αλλάξει.

Η επιστήμη απέδειξε ότι ο άνθρωπος έχει ζωή και ύπαρξη πάνω στη γη εκατομμύρια χρόνια, πριν τον Ιησού. Εάν ο Πανάγαθος Πατέρας στερούσε από όλους εμάς τα παιδιά Του, τον Υιό Του και τον έστειλε μόλις πριν 2000 χρόνια σε λίγους Εβραίους, δεν θα ήταν άδικος; Ο πρωταρχικός ρόλος και σκοπός του Θεανθρώπου κάθε εποχής είναι να οδηγήσει τις ψυχές που του έχει καθορίσει ο Πατέρας στη Θέωση.

Η Θέωση σύμφωνα με όλες τις θρησκείες *(την Εσωτερική τους όψη)* και τις όλες τις φιλοσοφίες, είναι ο σκοπός και ο προορισμός του ανθρώπου πάνω στη γη. Η ψυχή μόνο μέσα από τις δυνατότητες της ανθρώπινης μορφής αποκτάει την ικανότητα να πραγματοποιήσει το ταξίδι της επιστροφής της στον Οίκο του Πατέρα. Όμως όταν η ψυχή βρίσκεται στους κατώτερους κόσμους είναι αδύνατη, και αιχμάλωτη του νου με τον οποίο είναι άρρηκτα συνδεδεμένη. Μόνον ο Θεάνθρωπος μπορεί και είναι εντεταλμένος να την οδηγήσει στο προαιώνιο ταξίδι της επιστροφής της και να την οδηγήσει πάνω από τα τρία κατώτερα Επίπεδα που είναι η επικράτεια του νου.

Ποια όμως είναι η σχέση του Θεανθρώπου και του μαθητή του; Τι είναι αυτό που ενώνει μαθητή και Διδάσκαλο; Η απάντηση είναι ότι μόνο μέσω του Θεανθρώπου ο άνθρωπος μπορεί να επιτύχει την Θέωση της ψυχής του. Ο Ιησούς στην Κοιλάδα των Κέδρων απευθυνόμενος στον Πατέρα, τον εκλιπαρεί για τους μαθητές του και ζητάει από τον Πατέρα τη Θέωσή τους για να εξακολουθήσουν να παραμένουν μαζί του για πάντα; *(Ιωα. Ιζ:9)*

Κάποτε, την προκαθορισμένη ώρα και στιγμή, η Θεία Χάρη, μ' έναν ιδιαίτερο κάθε φορά τρόπο, οδηγεί έναν καθορισμένο αναζητητή στα Πόδια του Υιού. Η φλόγα της θρησκευτικότητας, ο πόθος της ψυχής για ένωση με τον Πατέρα, η ανάγκη για ειρήνη και μακαριότητα είναι η δύναμη που ελκύει τον αναζητητή προς τον Υιό και τότε, όταν ο αναζητητής πεισθεί για την εγκυρότητα του Διδασκάλου, ζητάει τη βοήθειά Του, να του δώσει δύναμη και να του αποκαλύψει τον τρόπο να ενωθεί με τον Πατέρα. Του ζητάει να τον μυήσει

και να του αποκαλύψει το Δρόμο που οδηγεί στον Πατέρα, τον Δρόμο για την ένωση της ψυχής του με την Υπερψυχή, τον Θεό.

«Αιτείτε και δοθήσετε, κρούετε και ανοιγήσητε υμίν» λέει η Βίβλος. Ο Υιός ευαρεστείται και δίνει τη μύηση στον μαθητή Του, όταν αυτός του το ζητήσει και είναι αποφασισμένος τις οδηγίες του Διδασκάλου του να τις βάλει σε πρώτη προτεραιότητα στη ζωή του. Γι' αυτό όμως θα μιλήσουμε πιο κάτω.

Η Θεϊκή Δημιουργία

Λέγεται στις μυστικιστικές παραδόσεις ότι κάποτε ο ανεκδήλωτος Θεός Πατέρας, εκδηλώθηκε με την μορφή του Λόγου ή Αγίου Πνεύματος και έφερε σε ύπαρξη κάθε τι το ορατό και αόρατο. *« Εν αρχή ήτο ο Λόγος και ο Λόγος ήτο παρά τω Θεώ και Θεός ήτο ο Λόγος. Ούτος ήτο εν αρχή παρά τω Θεώ. Πάντα δι' αυτού έγιναν και χωρίς αυτού δεν έγινε ουδέ εν ».*

Αρχικά δημιούργησε μια Περιοχή καθαρού Πνεύματος που παραστατικά και μεταφορικά λέμε ότι αποτελεί την "Κατοικία του Θεού". Σ' αυτήν την Περιοχή οι αρχαίοι Ρίσσις έδωσαν το όνομα Σατς Καντ. Από εκεί κατιόντως δημιουργήθηκαν άλλες τέσσερες Περιοχές κατά τρόπο εκτρωτικό, που σημαίνει η μία Περιοχή δημιουργήθηκε και βγήκε μέσα από την άλλη. Οι Περιοχές αυτές είναι το Υπεραιτιατό Επίπεδο, το Αιτιατό Επίπεδο, το Αστρικό Επίπεδο και τελικά ο Υλικός κόσμος. Οι Περιοχές αυτές έχουν και πολλές υποδιαιρέσεις αλλά λεπτομέρειες γι' αυτές δεν χρειάζεται να δοθούν σ' αυτό

το σημείωμα.

Σ’ αυτές τις Περιοχές της Θεϊκής Δημιουργίας, για ένα άγνωστο, ασύλληπτο και απροσδιόριστο για την ανθρώπινη διάνοια λόγο, εστάλησαν να “κατοικήσουν” οι ψυχές, οι οποίες είναι προκαθορισμένο κάποτε να επιστρέψουν και να ξαναενωθούν με τη Θεία Ουσία και αυτό λέγεται Θέωση των ψυχών ή Θέωση του ανθρώπου, γιατί στην ουσία άνθρωπος είναι η ψυχή του και όλα τα άλλα μέρη του, νους και σώμα είναι φθαρτά, πεπερασμένα και προσωρινά υλικά.

Στις Περιοχές της Θεϊκής Δημιουργίας, όσο χρόνο παραμένουν οι ψυχές προκειμένου να επιτελέσουν το έργο που τους ανέθεσε ο Πατέρας, τους δόθηκε ένα “kosha”. Kosha είναι μια Σανσκριτική λέξη που όμως δεν υπάρχει σε άλλη γλώσσα αντίστοιχη λέξη για να αποδοθεί η σημασία της. Kosha, σημαίνει κάτι σαν εργαλείο, τρόπος επικοινωνίας, κάλυμμα, σώμα, περίβλημα. Έτσι λοιπόν, κάτω από την Περιοχή του καθαρού πνεύματος ή Sats Khant δόθηκαν στην ψυχή το Υπεραιτιατό kosha ή σώμα, το Αιτιατό σώμα, το Αστρικό σώμα και το Υλικό ή ανθρώπινο σώμα ή κάλυμμα. Το Αιτιατό εργαλείο ή σώμα ή κάλυμμα είναι διπλό καθώς υπάρχει ένα “Αποθηκευτικό στοιχείο” που είναι μια αποθήκη στην οποία συσσωρεύεται το κάρμα και ονομάζεται *Αποθήκη κάρμα* και ένα Νοητικό στοιχείο που είναι ένας υπολογιστής, ένα τέλειο από κάθε άποψη κομπιούτερ που ονομάζουμε *Νου*. Σημειώνουμε λοιπόν ότι ο νους, είναι ένα εργαλείο που δόθηκε στην ψυχή για να μπορεί να επικοινωνεί με τους τρεις κατώτερους κόσμους, τον Αιτιατό, τον Αστρικό και τον Υλικό κόσμο.

Η Δημιουργία των ψυχών

Αναφερόμενος στη δημιουργία των ψυχών ο μέγιστος Διδάσκαλος της εποχής του, ο Σαντ Κιρπαλ Σινγκ αναφέρει στο βιβλίο του "Τα Συστήματα της Γιόγκα" ότι: *«Η πρώτη "προς τα κάτω" εκδήλωση της Θεότητας είναι ο αιθέρας (akash ή Λόγος ή Άγιο Πνεύμα) που είναι το πιο λεπτό από τα "στοιχεία" και διαχέεται παντού μέσα στη Θεϊκή Δημιουργία με δύο "μορφές". Η μία είναι αυτή του πνεύματος ή της ψυχής που παραμένει ανεκδήλωτη μέσα στον αιθέρα και η άλλη, αυτή του εκδηλωμένου αιθέρα, στον οποίο συνυπάρχουν δύο δυνάμεις η θετική και η αρνητική που "αργότερα" εκδηλώνονται φέρνοντας σε ύπαρξη την ύλη».*

Επομένως πνεύμα και ύλη είναι εκδηλώσεις του αιθέρα, που σημαίνει εκδηλώσεις της ίδιας της Θεϊκής ουσίας όπως μας πληροφορεί ο Θεάνθρωπος Κιρπάλ. Πνεύμα και ψυχή είναι της ίδιας φύσης όπως είναι το σύννεφο και η βροχή και αυτό που λέμε "ψυχές", στην πραγματικότητα "ψυχή". Η ψυχή είναι μία. Λέμε σταγόνες βροχής αλλά δεν υπάρχει αριθμός από σταγόνες βροχής, υπάρχει μόνον η βροχή. Οι ψυχές είναι συγχρόνως μονάδες και σύνολο και υπάρχουν δυο παραδείγματα που μας δίδονται από τους Διδασκάλους για να γίνει αυτό αντιληπτό.

Μέσα στον ωκεανό δημιουργείται ένα κύμα. Ένα κύμα μεγάλο και δυνατό που μπορεί να ανατρέψει ένα πλοίο. Την άλλη στιγμή όμως αυτό το ένα κύμα είναι ο απέραντος ωκεανός. Το κύμα υπήρξε μια μονάδα μέσα από ένα σύνολο και το κύμα έπαψε να υπάρχει ενώ ο ωκεανός είναι πάντα εκεί σαν

σύνολο. Μια ηλιαχτίδα μικρή ή μεγάλη μπορεί να είναι μία, αλλά δεν μπορεί να διαχωριστεί από τον ήλιο. Δεν είναι μια μονάδα φωτός, είναι ένα μέρος από ένα σύνολο, που είναι το ηλιακό φως. Δεν μπορούμε να πούμε, να εδώ είναι ένα κύμα ή μια ηλιαχτίδα. Δεν μπορεί από το σύνολο να διαχωριστεί ένα μέρος.

Μέσα στη Θεϊκή Δημιουργία δεν υπάρχουν αριθμοί και μονάδες, χώρος και χρόνος. Αυτά είναι στοιχεία που στοιχειοθέτηση ο άνθρωπος και αφορούν μόνο το Υλικό Επίπεδο.

Αν βάλουμε μια σταγόνα αίμα ασθενούς κάτω από το ηλεκτρονικό μικροσκόπιο, που μεγεθύνει 1 εκατομμύριο φορές, μπορεί να παρατηρούμε αποικίες με άπειρο αριθμό βακίλων. Οι βάκιλοι είναι ζώντες οργανισμοί. Γεννιούνται πολλαπλασιάζονται και πεθαίνουν. Υπάρχει σε αυτούς ζωή, επομένως υπάρχει και ψυχή σ’ αυτούς. Αυτό δεν σημαίνει ότι κάθε βάκιλος έχει μια “συγκεκριμένη” ψυχή. Η ψυχή σαν πνεύμα, σαν κύμα, σαν ενέργεια είναι που δίνει ζωή και ύπαρξη στον άπειρο αριθμό των βακίλων που δεν υπάρχει τρόπος να καθοριστεί το πλήθος τους. Το ίδιο συμβαίνει και στο φυτικό κόσμο και στα ζώα και στον άνθρωπο. Ο καθένας μας έχει μια ψυχή αλλά οι ψυχές όλων μας είναι συνδεδεμένες μεταξύ τους και αποτελούν ένα σύνολο. Βλέπουμε το χειμώνα τα ψαρόνια να πετάνε κατά χιλιάδες και να κινούνται, να κάθονται και να σηκώνονται όλα μαζί σαν να είναι μία ύπαρξη, μία ψυχή. Οι ψυχές είναι πνεύμα, το οποίο πνεύμα είναι μια εκδήλωση του αιθέρα, μια έκφραση του Ίδιου του Θεού. Οι ψυχές δεν έχουν αριθμό, μέγεθος και ποιότητες. Δεν είναι καλές ή κακές. Δεν εξελίσσονται, δεν αρρωσταίνουν και δεν πε-

θαίνουν. Είναι μέρη του Θεού, πνοές του Θεού σταγόνες από την απεραντοσύνη του Ωκεανού της Θεότητας και έχουν τις ίδιες ιδιότητες του Θεού όπως τις αντιλαμβανόμαστε εμείς οι άνθρωποι: Αγάπη, Σοφία, Δύναμη και Συνειδητότητα.

Τα διάφορα μέρη του ανθρώπου

Το πιο ορατό μέρος του ανθρώπου είναι το ***Φυσικό*** του σώμα. Αυτό υπόκειται στον πόνο, την αρρώστια, το θάνατο και τελικά επιστρέφει στη γη. Στο εσωτερικό του φυσικού σώματος βρίσκεται ένα άλλο σώμα πιο λεπτό που οι Διδάσκαλοι ονομάζουν Φωτεινό Σώμα και στη Δύση το ονομάζουν ***Αστρικό*** Σώμα επειδή δίνει την εντύπωση ότι σπινθηροβολεί από εκατομμύρια μικρά μόρια που μοιάζουν με ένα πλήθος άστρα. Είναι ωραιότερο και πιο ελαφρό από το φυσικό σώμα και μέσα από αυτό το σώμα ο νους και η ψυχή μπορούν να έρχονται σε επαφή με το φυσικό σώμα.

Την ψυχή εκτός από το Υλικό και το Αστρικό σώμα, περιβάλλει ακόμα και το Αιτιατό Σώμα, που τα υψηλότερά του στρώματα είναι γεμάτα φως, έχουν πολύ υψηλές δονήσεις και είναι προικισμένα με μεγάλες δυνάμεις.

Το Υπεραιτιατό σώμα που είναι πάνω από το Αιτιατό, είναι πέρα από κάθε δυνατότητα αντίληψης από την ανθρώπινη διάνοια και γι’ αυτό και για τις πέρα από αυτό Εσωτερικές διαστάσεις δεν έχουμε λόγο να αναφερθούμε σ’ αυτό το σημείωμα.

Στην πορεία των ψυχών προς τα κατώτερα επίπεδα της

Δημιουργίας και συγκεκριμένα στο Αιτιατό Επίπεδο, της δόθηκε ο νους. Ο νους όπως και οι ψυχές δεν χωρίζεται σε ποσά και σε μονάδες. Δεν δόθηκε ένας νους σε κάθε μία ψυχή. Δόθηκε νους στις ψυχές. Ο νους είναι ένα μέσον, ένα εργαλείο, που θα τις βοηθήσει στην επιστροφή τους στη Θεία ουσία από την οποία δημιουργήθηκαν πριν από άπειρο χρόνο.

Με την πάροδο του χρόνου πάνω στη γη, γιατί στους πνευματικούς κόσμους δεν υπάρχει ο παράγων χρόνος, οι ψυχές φιλοξενούνται με το νου βέβαια με τον οποίο είναι άρρηκτα συνδεδεμένες, σε διάφορες μορφές ζωής και σύμφωνα με τις μυστικιστικές παραδόσεις πάνω στη γη υπάρχουν 8,4 εκατ. είδη ζωής. Η επανειλημμένη φιλοξενία των ψυχών που λέγεται μετενσάρκωση και μετεμψύχωση στη Δύση και απλά μετενσάρκωση στην Ανατολή, έχει σαν αποτέλεσμα από κάθε μορφή ζωής ο νους που συνοδεύει κάθε ψυχή να παίρνει εμπειρίες και να εξελίσσεται.

Ο νους

Το Αιτιατό σώμα ή κάλυμμα που αναφέρθηκε πιο πάνω και που περιβάλει την ψυχή έχει δύο στοιχεία. Μια αποθήκη κάρμα που συνηθίζουμε να ονομάζουμε “Κυρίως Αιτιατό σώμα” και ένα δεύτερο στοιχείο που ονομάζουμε “Νοητικό σώμα” ή νου. Η λέξη σώμα είναι κατ’ ευφημισμό του Υλικού σώματος, γιατί δεν υπάρχει λέξη να μεταφράσει και να περιγράψει τη λέξη “kosha” με την οποία οι αρχαίοι Ρίσσις χαρακτήριζαν αυτά που εμείς ονομάζουμε σώματα ή περιβλήματα της ψυχής.

Ο νους ή νοητικό σώμα στην ουσία είναι ένα άψυχο εργαλείο που δεν έχει ούτε αυτοσυνείδηση ούτε αυτενέργεια. Είναι αδρανές και χωρίς πρωτοβουλία. Δεν είναι παρά ένα όργανο που μπορεί να γίνει εξαιρετικά ευαίσθητο και δυνατό όταν εμψυχώνεται από την ψυχή. Ο νους δεν είναι παρά ένα πέπλο που εμποδίζει την ψυχή, σκιάζει το φως της και επιβραδύνει την πορεία της. Όμως ο νους, μάς είναι απαραίτητος όσο βρισκόμαστε *(οι ψυχές μας γιατί εμείς, είμαστε οι ψυχές μας)* στις περιοχές της ύλης που θεωρείται ότι είναι οι τρεις κατώτεροι κόσμοι. Όπως μια μηχανή, ο νους είναι ανίκανος να σκεφθεί μόνος του, να θυμηθεί, να θελήσει και να νοιώσει τον πόνο και τη χαρά. Για να μπορέσει να λειτουργήσει πρέπει να εμψυχωθεί από το πνεύμα, την ψυχή, που μπορούμε να πούμε πως είναι η κινητήρια δύναμη του νου όπως μπορεί να είναι το ηλεκτρικό ρεύμα για ένα κινητήρα. Εμείς δεν μπορούμε να διακρίνουμε το πνεύμα *(πνεύμα = ψυχή και ψυχή = πνεύμα)* που εμψυχώνει τον άνθρωπο, όπως δεν μπορούμε να δούμε το ρεύμα που θέτει σε κίνηση μια μηχανή. Κοιτάζουμε το ανθρώπινο σώμα και έχουμε συνηθίσει να νομίζουμε ότι ο νους το κινεί, ενώ το πνεύμα και μόνο αυτό είναι που δίνει ζωή όχι μόνο στο ανθρώπινο σώμα αλλά και σε όλο το σύμπαν. Χωρίς την ψυχή ο νους θα ήταν τόσο αδρανής όσο ένα κομμάτι ατσάλι. Ο νους είναι εξίσου ύλη όσο και το ατσάλι αλλά σε βαθμό απείρως λεπτότερο και η κύρια λειτουργία του είναι να χρησιμεύει σαν όργανο ή φορέας στο πνεύμα και τις επαφές του με τις περιοχές της ύλης

Από τη στιγμή που δίδεται στην ψυχή το εργαλείο του νου, ψυχή και νους παραμένουν ενωμένα και αχώριστα σε τέλεια επαφή και αλληλοεξάρτηση. Είναι ενωμένα όπως οι δύο

όψεις ενός νομίσματος ή όπως είναι το χλώριο και το νάτριο στο αλάτι.

Αρχικά ο νους καθυστερεί το ταξίδι επιστροφής της ψυχής, γιατί αρέσκεται στο να ασχολείται και να απολαμβάνει τα ενδιαφέροντα των τριών κατώτερων επιπέδων, γιατί αυτές οι Περιοχές είναι η πατρίδα του και οι Περιοχές της προέλευσής του, αργότερα όμως όταν με την επίδραση της ψυχής και μέσα από τις πολλαπλές μετενσαρκώσεις ο νους εξελιχθεί, είναι εκείνος που δραστικά θα την βοηθήσει στο δρόμο προς τον προορισμό της, δηλαδή προς την Θέωσή της.

Γι’ αυτό λέγεται ότι ο νους αρχικά είναι αφέντης της ψυχής και αργότερα γίνεται υπηρέτης της. Ο νους είναι ένα θαυμάσιο μέσον επικοινωνίας της ψυχής ανάλογα με το περιβάλλον στο οποίο αυτή βρίσκεται, δηλαδή τον Αιτιατό, Αστρικό και Υλικό κόσμο, αλλά συγχρόνως όπως αναφέρθηκε ο νους είναι και ένα εμπόδιο στο ταξίδι επιστροφής της ψυχής στο Βασίλειο του Πατέρα. Αυτό το εργαλείο ή κάλυμμα της ψυχής, ο νους, είναι σαν ένα τέλειο κομπιούτερ που υπάρχει και λειτουργεί μόνον όσο είναι ενωμένο με την ψυχή από την οποία παίρνει ζωή και συνειδητότητα. Μακριά από την ψυχή ο νους είναι νεκρός όπως το ανθρώπινο σώμα νεκρώνεται όταν αποχωριστεί από την ψυχή. Η ψυχή είναι που εμψυχώνει, που δίνει ενέργεια και ικανότητα λειτουργίας και στο σώμα και στο νου, όπως το ηλεκτρικό ρεύμα δίνει δυνατότητα λειτουργίας σε έναν υπολογιστή. Ο νους μακριά από την ψυχή είναι σαν ένας υπολογιστής που δεν είναι στην πρίζα. Ο υπολογιστής χωρίς ηλεκτρική ενέργεια δεν είναι τίποτα περισσότερο από ένα κουτί με συρματάκια. Ο νους μακριά από την ψυχή είναι ένα νεκρό εργαλείο.

Ο νους είναι εκείνος που δημιουργεί σκέψεις και οδηγεί τον άνθρωπο να ομιλεί και να πράττει και αυτές οι σκέψεις, τα λόγια και οι πράξεις είναι που δημιουργούν κάρμα *(βλέπε πιο κάτω).*

Η εξέλιξη του νου

Συχνά ακούμε να μιλάνε για μια «εξελιγμένη ψυχή» ή να μιλάνε γενικά για την «εξέλιξη της ψυχής». Αυτές είναι λανθασμένες διατυπώσεις καθώς η ψυχή, ομοούσια της θείας ουσίας είναι τέλεια, αγνή και εξελιγμένη από τη φύση της καθώς αποτελεί μέρος της Θείας Ουσίας. Δεν υπάρχει περισσότερο ή λιγότερο εξελιγμένη ψυχή. Αυτός που εξελίσσεται είναι ο νους με τον οποίον είναι άρρηκτα συνδεδεμένη η ψυχή και του οποίου η προέλευσή είναι από τους τρεις κατώτερους κόσμους. Ο νους είναι που μπορεί να εξελιχθεί από κατώτερος, σε έναν ανώτερο νου. Όμως λόγω της απόλυτης ένωσης της ψυχής με το νου και της ταύτισης τους, είναι που από ορισμένους χρησιμοποιείται η φράση «εξέλιξη της ψυχής». Η ψυχή δεν εξελίσσεται γιατί είναι Θεϊκή ουσία. Ο νους εξελίσσεται.

Πως όμως εξελίσσεται ο νους; Στο καθοδικό ταξίδι της ψυχής προς τον υλικό κόσμο και συγκεκριμένα όταν αυτή διέρχεται από το Αιτιατό Επίπεδο, της δίδεται ένα εργαλείο – κάλυμμα, ο νους που όμως είναι ανώριμος, σε μορφή σπερματική. Αυτόν τον νου που της δίδεται, η ψυχή θα πρέπει να τον αναπτύξει, να τον εξελίξει και να τον εκπαιδεύσει, έτσι ώστε πρώτα να την βοηθήσει στην επικοινωνία της με τους τρεις κατώτερους κόσμους στους οποίους ανήκει ο νους και τελικά, κάποτε, να την βοηθήσει στο ταξίδι της επιστροφής

της προς το Βασίλειο του Πατέρα. Αυτός είναι και ο διττός προορισμός του νου. Η συμμετοχή του για την επικοινωνία τις ψυχής με τον Υλικό, Αστρικό και Αιτιατό κόσμο και αργότερα για την απόδραση της ψυχής από αυτούς τους κόσμους και η ανέλιξή της στο Υπεραιτιατό Επίπεδο, που αποτελεί την θύρα για το δρόμο που οδηγεί στη Θέωση. Στην αρχή που δίνεται ο νους στην ψυχή, την σύρει προς τα ενδιαφέροντά του στους τρεις κατώτερους κόσμους. Όμως με την εξέλιξή του ο νους, φθάνει κάποτε στο σημείο να είναι εκείνος που θα βοηθήσει και ωθήσει την ψυχή στο προδιαγεγραμμένο ταξίδι της προς την Θέωση. Ο νους ωριμάζει και εξελίσσεται με το να ενσαρκώνεται μαζί με την ψυχή με την οποία είναι άρρηκτα συνδεδεμένος μέσα στις διάφορες μορφές ζωής. Η ψυχή μετενσαρκώνεται με μοναδικό λόγο και σκοπό την εξέλιξη του νου που την συνοδεύει, έτσι ώστε ο νους να καταστεί ικανός να την βοηθήσει στο ταξίδι της επιστροφής της, που δεν μπορεί η ίδια μόνη της, σε ξένες προς αυτή Περιοχές να το πραγματοποιήσει, παρά μόνον με τη βοήθειά του. Μόνη της η ψυχή δεν μπορεί να ξεφύγει από την αρνητικότητα των τριών κατώτερων κόσμων.

Ο νους φιλοξενείται σε διάφορες μορφές ζωής μαζί με την ψυχή με την οποία είναι ενωμένος και είναι η ψυχή αυτή που του δίνει συνειδητότητα, που σημαίνει δύναμη, ζωή και δυνατότητα λειτουργίας *(η ψυχή είναι ότι το ρεύμα για το κομπιούτερ νους).* Κάθε φορά μέσα σε διαφορετικές μορφές ζωής, ο νους παίρνει διάφορες εμπειρίες και κάθε φορά οδηγείται και ενσαρκώνεται σε όλο και ανώτερες μορφές ζωής μέχρι να αρχίσει να ενσαρκώνεται, πάντα μαζί με την ψυχή σε ανθρώπινα σώματα και αυτός είναι ένας Θείος Νόμος. Αρχικά

ο νους φιλοξενείται σε πρωτόγονους ανθρώπους και αργότερα σε όλο και πιο εξελιγμένες μορφές ανθρώπων. Στο ανθρώπινο σώμα όταν αρχίσει να φιλοξενείται ο νους, αρχίζει να εξελίσσεται το Αιτιατό μέρος του *(η αποθήκη του κάρμα)* και από εκείνη τη στιγμή οι εντυπώσεις από σκέψεις πράξεις και λόγια των ανθρώπων δημιουργούν καταγραφές που καταγράφονται και αποθηκεύονται σε αυτό το Αιτιατό μέρος του νου που ονομάζεται "Καρμική Αποθήκη". Εκεί οι καρμικές εντυπώσεις περιμένουν κάποτε να αποσβεστούν προκειμένου αυτές οι καρμικές εντυπώσεις, το κάρμα δηλαδή του ανθρώπου, να αποσβεστούν και τότε είναι που ο προορισμός του νου θα τελειώσει. Τότε η ψυχή χωρίς καρμικά βάρη, δεν θα χρειάζεται πλέον το νου στο ταξίδι της επιστροφής της και τότε θα τον εγκαταλείψει στο σημείο στο οποίο κάποτε της δόθηκε. Από αυτό το σημείο και έπειτα η ψυχή θα συνεχίσει μόνη το ταξίδι της προς την Θέωση. Όταν η ψυχή υπερβεί τους τρεις κατώτερους κόσμους δεν χρειάζεται πλέον την βοήθεια του νου και με τις δικές της δυνάμεις και ιδιότητες είναι ικανή να συνεχίσει το ταξίδι της.

Όσο καιρό η ψυχή βρίσκεται στους τρεις κατώτερους κόσμους είναι σε μια νωθρή κατάσταση και άγεται και φέρεται από το νου, γιατί αυτές οι Περιοχές δεν έχουν επαρκή "αγάπη" που είναι αυτό που τρέφει και ζωογονεί την ψυχή. Μόνο ένας εξελιγμένος νους μπορεί να την οδηγήσει μακριά από αυτές τις κατώτερες Περιοχές που είναι η επικράτειά του. Όταν ο νους το επιτύχει την απελευθέρωση της ψυχής τότε τελειώνει ο προορισμός του και τότε η νοητική ουσία επιστέφει στον Παγκόσμιο Νου και η ψυχή με τις ιδιότητές της που είναι αγάπη, δύναμη, σοφία και συνειδητότητα συνεχίζει

μόνη το δρόμο της, κάτω από την επίβλεψη και την προστασία του Θεανθρώπου που την μύησε *(βλέπε πιο κάτω).*

Την εξέλιξη του νου από την μορφή σπόρου που τον παραλαμβάνει η ψυχή μέχρι του σημείου που εξελιγμένος την οδηγεί αρχικά μέσα από το φυτικό και στη συνέχεια μέσα από το ζωικό βασίλειο, στον προορισμό της, την αντιλαμβανόμαστε όταν παρατηρούμε τις διάφορες μορφές κατώτερης και ανώτερης ζωής.

Πως όμως εξελίσσεται ο νους, από που αρχίζει η εξέλιξή του και που τελειώνει; Το πρωί μόλις ανατείλει ο ήλιος βλέπουμε τα φυτά να ανοίγουν τα πέταλά τους και να τα στρέφουν προς τον ήλιο, σαν κάποιος αρχέγονος νους να τους λέει ότι ο ήλιος είναι εκείνος που θα τους δώσει τη δύναμη να αναπτυχθούν και να καρποφορήσουν. Αυτή είναι μια λειτουργία του αρχέγονου νου, που λέγεται φωτοτακτισμός. Το σπερματοζωάριο όταν μπει στη μήτρα της γυναίκας, κάποιο είδος αρχέγονου νου το κάνει να γνωρίζει ότι πρέπει να οδηγηθεί προς τις ωοθήκες γιατί η δουλειά του είναι εκεί να συναντήσει κάποιο ωάριο, μόλις αυτό προβάλει μέσα από κάποια σάλπιγγα. Αυτό λέγεται χημειοτακτισμός. Στη συνέχεια, μετά τους τακτισμούς παρατηρούμε σε ανώτερες μορφές ζωής ότι ο νους λειτουργεί με την μορφή του ένστικτου *(πρβ. τρεις γκούνες)* που οδηγεί τη ζωή των ζωικών οργανισμών στον Υλικό κόσμο. Το χελιδόνι γνωρίζει το κράτος, την πόλη και τη γειτονιά που είχε αφήσει και ξαναγυρίζει τον άλλο χρόνο στο ίδιο μέρος να ξαναχτίσει τη φωλιά του. Η γάτα όταν γεννήσει τρώει τον πλακούντα της για να κατεβάσει γάλα για τα μωρά της. Αν τα γατιά δεν γεννηθούν ζωντανά, η γάτα δεν

τρώει τον πλακούντα της γιατί δεν χρειάζεται γάλα για να τα θηλάσει. Αυτή τη γνώση οφείλεται σε κάποια δραστηριότητα του νου, που ονομάζουμε ένστικτο.

Μέσα στην ανθρώπινη μορφή αρχικά αναπτύσσεται στον πρωτόγονο άνθρωπο ένας νους που μπορεί να τον οδηγήσει στο να σκοτώσει με μια πέτρα κάποιον άλλο για να του πάρει μια μπανάνα. Όμως αργότερα ο νους αρχίζει και λειτουργεί μέσα απ' όλο και ανώτερα επίπεδα συνειδητότητας. Ο άνθρωπος καθώς εξελίσσεται ο νους του δημιουργεί οικογένεια και κοινωνίες και τότε ο νους του τον οδηγεί στο να τα φροντίζει και να τα προστατεύει. Είναι τότε που ο νους αρχίζει να υπακούει στην ψυχή και να επηρεάζεται από την αγάπη που είναι μια έμφυτη ιδιότητα της ψυχής και αυτή η αγάπη γίνεται όλο και πιο οικουμενική και αυτό είναι που ονομάζουμε εξέλιξη του νου. Όσο εξελίσσεται ο νους τόσο περισσότερο οδηγεί τον άνθρωπο σε πράξεις προσφοράς και φθάνει στο σημείο της θυσίας για τον συνάνθρωπο, τα ζώα και ολόκληρη τη Θεϊκή Δημιουργία.

Το νου μπορούμε να τον παρομοιάσουμε με ένα μικρό άτακτο παιδί που ενηλικιώνεται. Το παιδί όταν είναι μωρό είναι ένας μπελάς για την μητέρα *(ευχάριστος μπελάς)*. Την ξυπνάει πολλές φορές το βράδι για να το ταΐσει, φωνάζει, κλαίει, λερώνεται και αργότερα κάνει ζημιές και αταξίες. Η μητέρα όμως δεν παύει να το φροντίζει, να το τρέφει, να το πλένει και αργότερα να φροντίζει την εκπαίδευσή του στο σχολείο και το πανεπιστήμιο. Όμως αυτό το άτακτο και απείθαρχο παιδί όταν ενηλικιωθεί θα είναι ο προστάτης και ο φύλακας της μητέρας του και θα εκτελεί κάθε της επιθυμία. Με τον ίδιο

τρόπο λειτουργεί και ο νους. Από αφέντης που οδηγεί την ψυχή στα δικά του ενδιαφέροντα γίνεται υπηρέτης της και την βοηθάει στο ταξίδι της προς τη Θέωση.

Στην περιοχή του Αμαζόνιου, αλλά και αλλού, υπάρχουν αιωνόβια πανύψηλα δέντρα που ζυγίζουν πολλές εκατοντάδες τόνους. Αυτά τα δέντρα κάποτε ήταν σποράκια και μικρά βλασταράκια που μέσα στους αιώνες με υπομονή η μάνα γη τα φρόντισε και τα μεγάλωσε και τα έκανε δέντρα μεγάλα και δυνατά που με το ξύλο και ενός μόνο δέντρου, μπορεί να κατασκευαστεί ένας μεγάλος αριθμός από σπίτια.

Με τον ίδιο τρόπο και η μάνα ψυχή δίνει την συνειδητότητά της στο νου και από την λειτουργία του με τακτισμούς, τον οδηγεί στην εξέλιξή του και στην αυτοπαράδοσή του στο Θείο Θέλημα.

Συχνά γεννιέται το ερώτημα: «Γιατί θα πρέπει να φιλοξενηθούν, ψυχή και νους σε διάφορες μορφές ζωής, όπως πουλιά και ζώα για να εξελιχθεί ο νους και από τακτισμός να γίνει ένστικτο και μετά από κατώτερος νους να γίνει ανώτερος»; Λογική απάντηση δεν υπάρχει γιατί δεν ξέρουμε πως λειτουργεί το Θείο Σχέδιο. Όμως μας δίνεται ένα παράδειγμα. Συχνά τα παιδιά στο σχολείο ρωτάνε: «Γιατί θα πρέπει να μάθω αριθμητική, εγώ θέλω να γίνω βοτανολόγος και δεν χρειάζομαι αυτό το μάθημα». Αυτοί όμως που καθορίζουν τα προγράμματα του σχολείου γνωρίζουν ότι για να βγει στην κοινωνία ένας άνθρωπος θα πρέπει να έχει ορισμένες βασικές γνώσεις. Τα παιδιά δεν ξέρουν και ρωτούν, αυτοί που γνωρίζουν σιωπούν γιατί και να δώσουν μια εξήγηση τα παιδιά δεν

θα την καταλάβουν.

Οι τρεις υπέρτατοι Νόμοι

Υπάρχουν μέσα σε όλη την Θεϊκή Δημιουργία τρεις αιώνιοι και ακατάλυτοι Νόμοι που έχουν θεσμοθετηθεί από τον Θεό και είναι μέρος από το Θείο Σχέδιο.

Πρώτος είναι ο **"Νόμος της φύσης"** ή νόμοι της φύσης και είναι αυτοί που μάθαμε στο σχολείο. Ο νόμος της βαρύτητας, των υγρών, των αερίων, των ουρανίων σωμάτων, της θερμοδυναμικής και άλλοι με ένα σύνολο 31 μέχρι σήμερα γνωστούς στους ανθρώπους, φυσικούς νόμους. Οι νόμοι αυτοί ίσχυαν και ισχύουν όσο θα υπάρχει το Υλικό Επίπεδο μέσα στη Θεϊκή Δημιουργία.

Δεύτερος Νόμος στο οποίο θα γίνει πιο κάτω ειδική αναφορά είναι αυτός που λέμε Νόμο της Δράσης και Αντίδρασης ή Νόμο της δίκαιης ανταπόδοσης ή **"Νόμο του Κάρμα"**. Ο Νόμος αυτός ισχύει στα τρία κατώτερα Επίπεδα της Δημιουργίας το Υλικό, το Αστρικό και το Αιτιατό Επίπεδο και είναι συνυφασμένος με τις δραστηριότητες του νου. Όπου υπάρχει νους εκεί δημιουργούνται πράξεις, σκέψεις και λόγια που έχουν σαν αποτέλεσμα τη δημιουργία καρμικών αντιδράσεων.

Τρίτος Νόμος είναι ο **"Νόμος της Αγάπης ή Νόμος της Θείας Χάρης"**. Ο Νόμος αυτός ισχύει μέσα σε όλη τη Θεϊκή Δημιουργία, σε όλα τα πνευματικά και στο Υλικό Επίπεδο και ενεργοποιείται από τον άνθρωπο με την πίστη και την

προσευχή του.

Καθένας από αυτούς τους νόμους καταλύεται από τον αμέσως πιο πάνω με αποτέλεσμα ο Νόμος του Κάρμα να κατισχύει των Φυσικών νόμων και ο Νόμος της Αγάπης ή Νόμος της Θείας Χάρης να κατισχύει των δύο προηγούμενων νόμων και έτσι να εξηγούνται και τα θαύματα που παρατηρούμε εμείς οι άνθρωποι. Ας φέρουμε μερικά ενδεικτικά παραδείγματα για το πως λειτουργούν αυτοί οι νόμοι και πως ο ένας μπορεί να υπερισχύσει του άλλου.

Κάποτε ο τότε πρωθυπουργός της Τουρκίας Μεντερές, ταξίδεψε στην Αγγλία για μία διάσκεψη. Όταν το αεροπλάνο του προσγειώθηκε στο αεροδρόμιο Χίθροου του Λονδίνου κάτι συνέβη και δεν άνοιξαν οι ρόδες του, με αποτέλεσμα το αεροπλάνο να πέσει με δύναμη στον αεροδιάδρομο και να αποκοπεί το ουραίο του τμήμα. Το μπροστινό μέρος του αεροπλάνου κάπου προσέκρουσε με δύναμη και τυλίχτηκε στις φλόγες με αποτέλεσμα να σκοτωθούν 264 άτομα. Το ουραίο τμήμα στροβιλίστηκε και ακινητοποιήθηκε σε μικρή απόσταση. Ο μόνος από τους επιβαίνοντες που διασώθηκε χωρίς σοβαρό τραυματισμό ήταν ο Μεντερές που παράτυπα, την ώρα της προσγείωσης αντί να είναι δεμένος με τη ζώνη του στο κάθισμά του, βρισκόταν στο ουραίο τμήμα, στην τουαλέτα του αεροπλάνου. Ήταν ο μόνος που επέζησε, προφανώς γιατί το κάρμα του ήταν να ζήσει άλλα 10 χρόνια και στην συνέχεια να απαγχονιστεί στην Άγκυρα από πολιτικούς του αντιπάλους. Σ’ αυτή την περίπτωση ο Νόμος του Κάρμα κατίσχυσε των φυσικών νόμων. Το ίδιο συνέβη και με έναν ανώτερο υπάλληλο υπουργείου στην Αθήνα που προσπάθησε να αυτο-

κτονήσει πέφτοντας από τον τέταρτο όροφο ενός κτηρίου και επέζησε γιατί προφανώς το κάρμα του ήταν να μην πεθάνει αλλά να παραπεμφθεί στο δικαστήριο για κάποιες παράνομες πράξεις του, όπως και έγινε.

Ο Νόμος της Αγάπης ή Νόμος της Θείας Χάρης είναι αυτός που εξηγεί τα θαύματα. Θαύματα γίνονται αλλιώς μέσα στο χρόνο οι πιστοί θα έπαυαν να πηγαίνουν το Δεκαπενταύγουστο στην Τήνο. Πότε και πως γίνονται όμως τα θαύματα; Θαύματα γίνονται σ' αυτούς που η πίστη και η προσευχή τους ενεργοποιεί τον Νόμο της Αγάπης ή Θείας Χάρης.

Έτσι αν μέσα στο πεπρωμένο, στο κάρμα, ενός παιδιού είναι να αρρωστήσει ή να πεθάνει, η με πίστη προσευχή της μάνας του είναι δυνατό να το σώσει και τότε λέμε ότι έγινε ένα θαύμα και το ιατρικά καταδικασμένο για να πεθάνει παιδί γίνεται τελείως καλά.

Αν ανατρέξουμε στην Καινή Διαθήκη και συγκεκριμένα αν μελετήσουμε τα θαύματα του Ιησού, θα δούμε ότι ο Ιησούς δεν έκανε θαύματα εντυπωσιασμού για να καταπλήξει τον κόσμο ώστε ο κόσμος να τον ακολουθήσει. *(Ουχί δια το θεαθήναι αλλά ίνα ίδωσι και πιστεύσωσι οι μαθηταί Αυτού)*. Αντίθετες βέβαια είναι οι πληροφορίες που μας δίνουν οι ιερείς και οι θεολόγοι, που μας λένε ότι τα θαύματά τα έκανε ο Ιησούς για να εντυπωσιαστούν και να τον ακολουθήσουν οι άνθρωποι. Όμως η πραγματικότητα είναι ότι ο Ιησούς ήρθε για να δώσει το μήνυμα του Πατέρα Του και δεν έψαχνε για οπαδούς και χειροκροτητές. Αν ήθελε κάτι τέτοιο, με μια Του σκέψη θα μπο-

ρούσε να κάνει όλους τους Εβραίους Χριστιανούς. Ακόμα, όταν τον προκάλεσαν θα μπορούσε να κατέβει από τον σταυρό ή αντί να κουβαλάει τον σταυρό Του μπορούσε να τον βάλλει να προχωράει μόνος του και τότε οι δήμιοί του θα χτυπάγανε το κεφάλι τους στο χώμα για το κακό που πήγαιναν να κάνουν. Θεός ήταν ο Ιησούς του είχε δοθεί από τον Πατέρα το “δεσμείν και λύειν” μέσα σε όλη τη Θεϊκή Δημιουργία και ότι ήθελε μπορούσε να το κάνει. Όμως το γιατί δεν ήθελε να εντυπωσιάσει και να παρασύρει τον κόσμο με θαύματα, αλλά να τον ακολουθήσει με την ελεύθερή του βούληση όποιος ήθελε θα το δούμε στο επόμενο κεφάλαιο. Σε όλες τις περιπτώσεις θαυμάτων όπως διαβάζουμε στα Ευαγγέλια, ο Ιησούς έλεγε στους θεραπευμένους ότι **η πίστη** τους, τους έσωσε και ακόμα τους υποδείκνυε να μην πουν πουθενά και σε κανένα ότι θεραπεύτηκαν. Αυτές οι δύο φράσεις του Ιησού επαναλαμβανόταν σταθερά σε όλες τις περιπτώσεις όπως μας πληροφορούν και οι τέσσερις Ευαγγελιστές. Η πίστη θεράπευε τους αρρώστους και όταν ένας Θεάνθρωπος λέει κάτι το εννοεί. Δεν λέει ούτε ψέματα ούτε ανακρίβειες ούτε μισές αλήθειες. Τα θαύματα του Ιησού γινόταν καθώς η πίστη των ανθρώπων ενεργοποιούσε το Νόμο της Θείας Χάρης που υπερίσχυαν των νόμων του κάρμα, που είχε προκαθορίσει την ασθένειά τους. Η διδασκαλία, η παρουσία και η Θεότητα του Ιησού, το βλέμμα και η ακτινοβολία Του δημιουργούσαν στους ανθρώπους που θεραπεύτηκαν την πίστη σ΄ Αυτόν και στον Πατέρα Του. Ας θυμηθούμε την “αιμορραγούσα γυνή” που με μεγάλη πίστη και ταπεινότητα αρκέστηκε να ακουμπήσει από πίσω τον χιτώνα Του χωρίς καν να Του πει τίποτα. Εκείνος την κατάλαβε και της είπε όπως συνήθιζε ότι η πίστη της την έσωσε. Η πίστη της γυναίκας ενεργοποίησε το Νόμο

της Θείας Χάρης και στη στιγμή θεραπεύτηκε. Ο Ιησούς δεν έκανε επίδειξη της δύναμής του. Ήταν η πίστη στο Θεό που έκαναν και κάνουν το αδύνατο και το δύσκολο, δυνατό.

Τα τρία υπέροχα Δώρα του Θεού στον άνθρωπο

Ο Θεός κάποτε θέλοντας να δείξει την αγάπη του στον άνθρωπο, τον ευλόγησε με τρία μοναδικά δώρα. Τα δώρα Του αυτά τα έδωσε μόνον στον άνθρωπο γιατί αυτός αποτελεί, όπως μας λένε οι Διδάσκαλοι, την κορωνίδα της Θεϊκής Δημιουργίας. Είναι η μορφή εκείνη, που μόνο μέσα από αυτήν οι ψυχές επιστρέφουν στη θεία Ουσία *(Θέωση των ψυχών)*.

Το πρώτο ύψιστο δώρο που έδωσε ο Θεός στον άνθρωπο είναι η **"Δύναμη της προσευχής"** του. Με την προσευχή του ο άνθρωπος μπορεί να επιτύχει τα πάντα. Είναι το ισχυρότερο όπλο που διαθέτει. Στην Ινδία λένε πως: *«Εκεί που όλα αποτυγχάνουν η προσευχή το κατορθώνει»*. Ο μεγάλος Διδάσκαλος Κιρπάλ έλεγε πως: *«Τίποτα δεν είναι αδύνατο. Η λέξη αδύνατον είναι για τα λεξικά των ανόητων»*. Όλα μπορούν να γίνουν καθώς όλα είναι στα Χέρια του Θεού και Αυτός είναι πρόθυμος να δώσει τα πάντα στα παιδιά Του όταν με πίστη κάτι του ζητήσουν. Ο Ιησούς μας βεβαιώνει πάνω σ' αυτό, λέγοντας : *«Αιτείτε και δοθήσετε υμίν. Κρούετε και ανοιγήσετε»* και σε μια άλλη περίπτωση: *«Εάν ένα παιδί ζητήσει από τον πατέρα του ψωμί Αυτός θα του δώσει πέτρες; Ψωμί θα του δώσει. Πολύ περισσότερο αν ο άνθρωπος ζητήσει κάτι από τον Ουράνιο Πατέρα του»*. Και ακόμα μας λέει: *«Με την πίστη μπορεί κανείς να μετακινήσει βουνά»*. Ένας Θεάνθρωπος δεν

λέει ποτέ πράγματα που δεν ισχύουν. Ότι λέει είναι πραγματικό και αληθινό. Η πίστη είναι η δύναμη της προσευχής.

Με αυτό το πρώτο του δώρο, τη δύναμη της προσευχής του, ο άνθρωπος μπορεί να ενεργοποιήσει τον Νόμο της Αγάπης ή Νόμο της Θείας Χάρης και να αλλάξει ακόμα και πεπρωμένο του. Το κάρμα του, όπως θα δούμε πιο κάτω. Η δύναμη της προσευχής μπορεί να κάνει τον άνθρωπο πανίσχυρο, άτρωτο και ικανό για όλα.

Το δεύτερο μεγάλο δώρο που έδωσε ο Θεός στον άνθρωπο είναι η **"Ελεύθερή βούληση".** Στην ελεύθερη βούληση του ανθρώπου κανείς δεν επιτρέπεται ποτέ να παρεμβαίνει εφόσον δεν παραβιάζει τους φυσικούς και τους ηθικούς νόμους. Ούτε ο ίδιος ο Θεάνθρωπος δεν καταργεί αυτό το δώρο του Θεού στον άνθρωπο. Γι' αυτό δεν έκανε ο Ιησούς με κάποια θεία Του παρέμβαση όλους τους Εβραίους Χριστιανούς, χωρίς να χρειάζεται να τους διδάξει και να τους δώσει την αγάπη σαν το μοναδικό μυστικό κλειδί που ανοίγει την "Πόρτα του Παραδείσου". Γι' αυτό δεν κατέβηκε από τον σταυρό, γι' αυτό κουβαλούσε τον βαρύ σταυρό του και δεν τον έβαλε να προχωράει μόνος του. Αν έκανε κάτι απ' όλα αυτά οι άνθρωποι από θαυμασμό και δέος θα Τον ακολουθούσαν και όχι με την ελεύθερή τους βούληση. Το θαύμα, θα τους παράσυρε να Τον ακολουθήσουν και όχι η πίστη τους. Γι' αυτό όταν έκανε κάποιο θαύμα, πάντα, έλεγε στους θεραπευμένους ότι η πίστη τους τους έσωσε και ακόμα να μην πουν τίποτα για την θεραπεία τους σε κανέναν, γιατί δεν ήθελε ο κόσμος να πηγαίνει κοντά Του για να τους γίνει κάποιο θαύμα. Ήθελε οδηγός των ανθρώπων να είναι η πίστη τους και όχι τα θαύματα.

Το τρίτο δώρο είναι η **"Διάκριση"** με την οποία έχει προικιστεί ο άνθρωπος. Με αυτή μπορεί να καταλάβει τον ύψιστο σκοπό της ζωής του, τον προορισμό του που βρέθηκε πάνω στη γη και να βρει τρόπους να τον εκπληρώσει. Ο άνθρωπος με τη διάκριση του, μπορεί να επιτύχει την Θέωσή του, ακόμα και στην συγκεκριμένη του ενσάρκωση. Ο ίδιος ο Ιησούς είπε κάποτε στους βαπτισμένους *(μυημένους)* μαθητές του: *«Είναι τινές των εδώ ισταμένων (ευρισκομένων) οίτινες δεν θέλουσι γνωρίσει (φυσικό) θάνατο προτού οίδωσι (γνωρίσουν) την Βασιλεία των Ουρανών»*. Αυτό σημαίνει ότι ορισμένοι μαθητές του θα μπορούσαν να επιτύχουν τη Θέωση πριν τον θάνατό τους στην συγκεκριμένη τους ενσάρκωση. Προϋπόθεση όμως για να επιτύχει κάποιος τη Θέωση είναι με τη διάκρισή του να αντιληφθεί τις θείες πραγματικότητες και να χρησιμοποιήσει τη ζωή που του δόθηκε όχι για να ικανοποιήσει εγωιστικές επιθυμίες αλλά για να προσφέρει Αγάπη στον συνάνθρωπο, στα ζώα και γενικά σε όλη τη Θεϊκή Δημιουργία. Πραγματική Αγάπη, Χριστιανική αν θέλετε Αγάπη που χαρακτηρίζεται από ευσπλαχνία, προσφορά και θυσία όχι μόνο για τον συνάνθρωπο αλλά και για τα ζώα και για όλη την Θεϊκή Δημιουργία. Να δώσει και να πάρει αγάπη στους άλλους ανθρώπους, τα αδέλφια του, κάτω από την Πατρότητα του Θεού. Αυτός που φροντίζει τις χελώνες, τις φάλαινες και τα μυρμήγκια ίσως είναι πιο κοντά στη Θέωση από αυτούς που είναι κλεισμένοι στα μοναστήρια, που κάνουν νηστείες 40 μέρες και μετά σφάζουν αρνιά, που διαβάζουν με σχολαστικότητα τις γραφές και κατηχούν άλλους ανθρώπους ή δίνουν πύρινους λόγους από τους άμβωνες και την τηλεόραση.

Νόμος του Κάρμα και Μετενσάρκωση

Όπως ήδη αναφέρθηκε ο δεύτερος από τους τρεις υπέρτατους νόμους που νομοθέτησε ο Θεός να ισχύουν μέσα σ' όλη την θεία Του Δημιουργία, είναι ο Νόμος της Δράσης και Αντίδρασης ή Νόμος της Δικαιοσύνης ή Νόμος της Δίκαιης Ανταπόδοσης ή Νόμος του Κάρμα όπως συνηθίζεται να αποκαλείται στην Ανατολή, ήδη από την εποχή των αρχαίων Ρίσσις, που πρώτοι έδωσαν ανοικτά στους ανθρώπους ορισμένες διευκρινιστικές πληροφορίες για το κάρμα και την μετενσάρκωση. Βέβαια η πλήρης αντίληψη του πως λειτουργεί αυτός ο νόμος είναι και παραμένει ανθρωπίνως αδύνατο να επιτευχθεί. Οι πνευματικοί Διδάσκαλοι μέσα στους αιώνες μάς έχουν δώσει ορισμένα, μόνο κατατοπιστικά στοιχεία, για τις αρχές αυτών των νόμων, που αποτελούν αντανακλάσεις των αντανακλάσεων μιας κάποιας ασύλληπτης για την ανθρώπινη διάνοια πραγματικότητας. Ο Νόμος ή οι Νόμοι του κάρμα, επειδή οι αρχές τους δεν στηρίζονται στην ανθρώπινη λογική και δεν έχουν σχέση με την ύλη και τους φυσικούς νόμους αλλά στηρίζονται σε νόμους του Αιτιατού Επιπέδου δεν μπορούν να γίνουν καταληπτοί παρά μόνον αν ο άνθρωπος μέσα από τον διαλογισμό του φθάσει να επικοινωνεί με τον Αιτιατό κόσμο. Όμως, έστω και αυτά τα ελάχιστα στοιχεία που μας δίνονται για το κάρμα, μας είναι χρήσιμα και απαραίτητα για να σχηματίσουμε μια κάποια έστω και αμυδρή ιδέα, όταν αποφασίσουμε να αρχίσουμε το πνευματικό μας ταξίδι.

Τι είναι όμως το κάρμα; Με μια λέξη κάρμα είναι ***εντυπώσεις*** ή αλλιώς ***καταγραφές***, εντυπώματα, που δημιουργούν όλες μας οι σκέψεις, τα λόγια και οι πράξεις πού λέμε και κά-

νουμε, πάντα βέβαια μετά από παρότρυνση και καθοδήγηση του νου μας. Αυτό σημαίνει ότι το κάρμα μας, το δημιουργεί ο νους μας. Αυτός είναι που μας κάνει να σκεπτόμαστε, να μιλάμε και να πράττουμε. Οι εντυπώσεις απ' ότι σκεπτόμαστε, λέμε και πράττουμε, καταγράφονται στο Αιτιατό μέρος του νου, στην Καρμική Αποθήκη όπως συνηθίζεται να ονομάζεται και εκεί δημιουργούν πραγματικά εντυπώματα. Δημιουργούν ίχνη που καταγράφονται και αποθηκεύονται *(back up)* σε αυτή την Καρμική Αποθήκη που βρίσκεται στο Αιτιατό μέρος του νου. Αυτές οι καταγραφές γίνονται καθ' όλη τη διάρκεια, όλων μας των ενσαρκώσεων, ***από την εποχή που η ψυχή μας άρχισε να ενσαρκώνεται μέσα σε ανθρώπινα σώματα.*** Τα ζώα δεν κάνουν κάρμα γιατί δεν έχουν αναπτυγμένο το Αιτιατό μέρος του νου τους και δεν διαθέτουν Καρμική Αποθήκη. Τα ζώα έχουν μόνο Adi Karma μία συνθήκη που οδηγεί τις ψυχές τους να ενσαρκώνονται σε μορφές κατώτερες του ανθρώπου και δεν δημιουργεί καρμικές οφειλές που θα πρέπει κάποτε να διευθετηθούν.

Έτσι λοιπόν το κάρμα είναι καθαρό προϊόν του νου μας. Ο νους *(το manas μέρος του νου*)* είναι εκείνο που υπαγορεύει τις σκέψεις στη διάνοια *(το buddhi μέρος του νου*)* και εκείνη είναι που παίρνει τις τελικές αποφάσεις και τις μεταδίδει στο εντολέα *(το ahankar μέρος του νου*)* και ο εντολέας με τη σειρά του, ενεργοποιεί τα εκτελεστικά όργανα που είναι οι μύες του σώματος και της γλώσσας. Είναι δηλαδή ο νους, η αιτία και ο συνεχής δημιουργός του νέου κάρμα που δημιουργούμε συνεχώς κατά την διάρκεια της επίγειας ζωής μας.

Θα πρέπει να αναφερθεί ότι επειδή υπάρχει νους και στο

Αστρικό και στο Αιτιατό μας σώμα, δημιουργούμε κάρμα και όταν η ψυχή μας βρίσκεται στο Αστρικό και το Αιτιατό Επίπεδο. Υπάρχει Υλικός, Αστρικός και Αιτιατός νους που δημιουργεί Υλικό, Αστρικό και Αιτιατό κάρμα που θα πρέπει κάποτε να αποσβεστεί προκειμένου η ψυχή να ελευθερωθεί από αυτούς τους τρεις κόσμους.

**Σημ. Ο νους έχει ένα "Αιτιατό"μέρος στο οποίο βρίσκεται η "Αποθήκη του κάρμα" και ένα "Λειτουργικό", που λέγεται Antanskarans και λειτουργεί σαν Manas, Tsita, Buddhi και Ahankar (Σανσκρ.) που σημαίνει Μνήμη, Δημιουργία σκέψεων, Διάνοια, Εκτελεστικό όργανο. Ο νους μπορεί να προσομοιαστεί με έναν υπολογιστή που έχει πολλά προγράμματα και την ικανότητα να κρατάει back up.*

Είναι λοιπόν προφανές ότι ο νους μπορεί, άλλοτε να υπαγορεύει σκέψεις, λόγια και πράξεις θετικές, που σημαίνει πως επιταχύνουν το ταξίδι της επιστροφής της ψυχής στη θέωση και άλλοτε αρνητικές που αντίστοιχα αυτό το ταξίδι το επιβραδύνουν.

Ο νους αμέσως μετά την εμψύχωσή του, δηλαδή την ένωσή του με την ψυχή, κατά την κάθοδό της προς τον Υλικό κόσμο, παίρνει από αυτήν μια ιδιότητά της. Παίρνει "συνειδητότητα", που σημαίνει ζωή, δύναμη και ικανότητα λειτουργίας και τότε ο νους αρχίζει και λειτουργεί ανεξάρτητα και αυτόνομα. Αρχικά αντί να υπακούει στην ψυχή, που στην πραγματικότητα προορίστηκε να είναι υποτελής βοηθός της, αντίθετα, την έλκει στα ενδιαφέροντα των τριών κατώτερων κόσμων που είναι η χώρα καταγωγής του *(Υλικός- Αστρικός- Αιτιατός νους)* και η ψυχή έλκεται προς τους κόσμους αυτούς

καθώς ο νους και ψυχή είναι άρρηκτα συνδεδεμένοι μεταξύ τους. Όμως, με την πάροδο του χρόνου και μέσα από τις πολλαπλές ενσαρκώσεις του νου και της ψυχής μέσα σε διάφορες μορφές ζωής, ο νους εξελίσσεται και από "Κατώτερος νους" εξελίσσεται σε "Ανώτερο νου" και τότε είναι που αντιλαμβάνεται ότι ο προορισμός και ο λόγος ύπαρξής του είναι όχι να σύρει την ψυχή στα δικά του ενδιαφέροντα αλλά να την υπηρετήσει και να την βοηθήσει στο ταξίδι της επιστροφής της στο Σπίτι της. Αυτός είναι ο λόγος που λένε ότι ο νους αρχικά είναι ένας κακός αφέντης που τελικά με τις επανενσαρκώσεις γίνεται ένας καλός υπηρέτης.

Το κάρμα του ανθρώπου ή πιο σωστά, το κάρμα που δημιουργεί ο νους του ανθρώπου, το υποφέρει η ψυχή και λέμε το υποφέρει γιατί το κάρμα είναι αυτό που την καθυστερεί στο ταξίδι της επιστροφής της.

Το κάρμα έχει τρεις μορφές: α) Είναι οι καρμικές εντυπώσεις που βρίσκονται μέσα στην αποθήκη του κάρμα και αυτό ονομάζεται "Αποθηκευμένο κάρμα" *(santsit karma)*. β) Είναι ένα μέρος του αποθηκευμένου κάρμα που μας δίνεται βάσει του Θείου Σχεδίου να το διευθετήσουμε σε κάθε νέα γήινή μας ενσάρκωση και αυτό το κάρμα είναι που λέμε: "Πεπρωμένο, Τύχη, Μοίρα, Ριζικό, Κισμέτ, Πεπονθός" *(pralabhda karma)* και τέλος γ) Είναι το "Σημερινό κάρμα" που δημιουργούμε καθημερινά με την ελεύθερή μας βούληση *(kriyaman karma).* Το κάρμα αυτό αν δεν διευθετηθεί μέσα σ' αυτή μας την ενσάρκωση θα προστεθεί μετά θάνατον στην καρμική μας αποθήκη και θα γίνει μέρος του αποθηκευμένου μας κάρμα.

Επειδή κάρμα είναι ***αποθηκευμένες εντυπώσεις*** από σκέψεις, λόγια και πράξεις και επειδή οι σκέψεις τα λόγια και οι πράξεις μας μπορεί να είναι θετικά ή αρνητικά *(που επιταχύνουν ή επιβραδύνουν το ταξίδι της ψυχής)* και οι εντυπώσεις από αυτά, το κάρμα δηλαδή, διακρίνεται σε θετικό και αρνητικό. Όμως λένε οι Διδάσκαλοι πως και το θετικό και το αρνητικό κάρμα θα πρέπει να αποσβεστούν για τους λόγους που θα αναφερθούν λίγο πιο κάτω, προκειμένου η ψυχή να ξεφύγει από τους τρεις κατώτερους κόσμους, στους οποίους έχει θεσμοθετήσει ο Θεός να ισχύει ο Νόμος του Κάρμα. Το αρνητικό κάρμα είναι ένας λογαριασμός τον οποίο θα πρέπει κάποτε σε μια μελλοντική μας ενσάρκωση να πληρώσουμε και να υποφέρουμε και για το θετικό κάρμα να ανταμειφθούμε.

Ο θεός Κρίσνα *(αβατάρ – θεότητα)* έλεγε στους μαθητές του ότι: *« ... και το θετικό και το αρνητικό κάρμα είναι εντυπώσεις που κρατάνε με τον ίδιο τρόπο την ψυχή αιχμάλωτη στους τρεις κατώτερους κόσμους. Είναι σαν αλυσίδες σιδερένιες ή χρυσές που δεν παύουν να είναι δεσμά, που κρατάνε με τον ίδιο τρόπο την ψυχή αιχμάλωτη και δεν της επιτρέπουν να συνεχίσει το ταξίδι της».*

Στο δρόμο της επιστροφής της η ψυχή, αφού περάσει τους τρεις κατώτερους κόσμους της Δημιουργίας, που σημαίνει το Υλικό, Αστρικό και Αιτιατό επίπεδο, «ανέρχεται" στο Υπεραιτιατό Επίπεδο και αργότερα σε άλλες Περιοχές υψηλότερης ακόμα πνευματικότητας μέχρι να φθάσει την Θέωση. Στις Περιοχές πάνω από τους τρεις κόσμους, επειδή δεν υπάρχει νους, *(γιατί η ψυχή δεν τον χρειάζεται πλέον και τον απορρίπτει στην Αιτιατή Περιοχή απ' όπου τον πήρε),* δεν υπάρχει και δυισμός

(καλό – κακό, άσπρο – μαύρο, καλές και κακές πράξεις). Έτσι επειδή η ψυχή πρέπει να περάσει από Περιοχές που δεν υπάρχει δυισμός, δεν μπορεί να φέρνει μαζί της θετικά ή αρνητικά καρμικά βάρη και περιορισμούς. Η ψυχή προκειμένου να εισέλθει στις ανώτερες Περιοχές, πάνω από τους τρείς κόσμους, θα πρέπει να έχει απαλλαγεί από οιασδήποτε μορφής καρμικά βάρη. Για το λόγο αυτό και οι θετικές και οι αρνητικές καρμικές εντυπώσεις θα πρέπει να έχουν αποσβεστεί για να μπορέσει η ψυχή να εισέλθει στους ανώτερους κόσμους. Θα πρέπει μέσα από τις συνεχείς μετενσαρκώσεις τις ψυχής και του νου, να έχει αποσβεστεί και το θετικό και το αρνητικό κάρμα και ο άνθρωπος να είναι "Ne karma" που σημαίνει χωρίς κάρμα. Πως όμως ο άνθρωπος μπορεί να απαλλαγεί τόσο από το θετικό όσο και από το αρνητικό του κάρμα; Απάντηση: Με την Χάρη του Θεού και αυτό είναι που αποτελεί, το Μυστικό των Μυστικών, τον ακρογωνιαίο λίθο του Μυστικισμού, ένα θέμα που θα αναλύσουμε με μέγιστη συντομία λίγο πιο κάτω.

Στο Ευαγγέλιο του μυστικιστή Ιωάννη διαβάζουμε ότι: *«Ουδείς γνωρίζει τον Πατέρα ει μη μόνον ο Υιός και εις όντινα ο Υιός θέλει αποκαλύψει τον Πατέρα»* που σημαίνει ότι *«Κανείς δεν μπορεί να φθάσει στη Θέωση παρά μόνον μέσω του Θεανθρώπου της κάθε εποχής».*

Ακόμα διαβάζουμε ότι *«Ουδείς γνωρίσει τον Υιό εάν δεν είναι δεδομένο υπό του Πατρός»* που σημαίνει ότι *«Κανείς δεν μπορεί να συναντήσει τον Υιό αν δεν έχει λάβει τη Θεία Χάρη».*

Οι μεγάλοι Διδάσκαλοι μας λένε επίσης ότι μετά την Αιτιατή Περιοχή στο ταξίδι της ψυχής προς την Θέωση, υπάρ-

χει Εσωτερικά μια πολύ σκοτεινή Περιοχή που αναφέρεται στις μυστικιστικές παραδόσεις ως Maha Sunna μέσα από την οποία δεν μπορεί να περάσει η ψυχή μόνη της αλλά χρειάζεται απαραίτητα το Φως του Υιού. *«Εγώ είμαι το Φως...»* Αυτός είναι και ό λόγος που για τη Θέωση είναι απαραίτητη Χάρη και η συνδρομή του Υιού.

Από τα τρία πιο πάνω σημεία βγαίνει το συμπέρασμα ότι για να φθάσει μια ψυχή στη Θέωση πρέπει να τύχει της Θείας Χάρης προκειμένου να οδηγηθεί στα Πόδια του Θεανθρώπου της κάθε εποχής και Αυτός να την οδηγήσει μέχρι τη Θέωση. ***Κανείς, καμία ψυχή δεν μπορεί να επιτύχει τη Θέωση παρά μόνον με τη διαμεσολάβηση του Υιού.***

Αυτός είναι και ο λόγος που υπάρχει πάντοτε πάνω στη γη η Θεάνθρωπος ή Χριστή Δύναμη. Υπήρχε, υπάρχει και θα υπάρχει πάντοτε πάνω στη γη μέχρι την “Συντέλεια του κόσμου”, μέχρι όλες οι ψυχές να αποκτήσουν τη Θέωση.

Μύηση της ψυχής- ο Δρόμος προς την Θέωση

Ο Δρόμος προς την Θέωση αρχίζει με την μύηση του κάθε ανθρώπου από τον Θεάνθρωπο της εποχής του.

Αυτή την πραγματικότητα επιβεβαιώνει και ο Ιησούς λέγοντας: *« ... Εγώ είμαι η οδός και η αλήθεια και η ζωή και ουδείς έρχεται προς τον Πατέρα ει μή δι᾽ εμού ...» (Ιωαν. Ιδ:6)*

Είναι προκαθορισμένο από τον Θεό Πατέρα όλες οι ψυ-

χές κάποτε να αποκτήσουν τη Θέωση που σημαίνει να ξαναενωθούν με τη Θεία Ουσία της οποίας οι ψυχές αποτελούν μέρη. Όλοι και καλοί και κακοί θα αποκτήσουν την Θέωση, γιατί όπως έλεγε ένας Τέλειος Διδάσκαλος: *« Όλοι οι άγιοι έχουν ένα παρελθόν και όλοι οι αμαρτωλοί ένα μέλλον».* Για τον Θεό Πατέρα είμαστε όλοι παιδιά Του και όπως κάθε γονέας ενδιαφέρεται και αγαπάει όλα και τα καλά και τα κακά παιδιά του, το ίδιο και πολύ περισσότερο ο Θεός αγαπάει και ενδιαφέρεται για όλα τα παιδιά Του. *«Ο Θεός είναι Αγάπη, οι ψυχές μας, ομοούσιες του Πατέρα είναι επίσης Αγάπη και ο Δρόμος πίσω στο Θεό είναι μέσω της Αγάπης ».*

Λέγοντας Θεάνθρωπο ή Τέλειο Διδάσκαλο δεν εννοούμε κάποιον κοινό άνθρωπο αλλά την Χριστή ή Θεάνθρωπο Δύναμη, τον ενσαρκωμένο Λόγο του οποίου φορέας είναι κάποιος Τέλειος άνθρωπος. Σαν άνθρωπος, ο Θεάνθρωπος, στην υλική του υπόσταση είναι σαν όλους εμάς, με την διαφορά ότι δεν έχει κάρμα να τον βαραίνει και ο ίδιος είναι η πηγή όλων των αρετών. Είναι ένας Τέλειος άνθρωπος, που η ζωή του είναι χωρίς ψεγάδια, που τον χαρακτηρίζει ευσπλαχνία, προσφορά και είναι έτοιμος να θυσιαστεί για τους προκαθορισμένους μαθητές, που ο Πατέρας Του, κάθε φορά, μέσα στους αιώνες του εμπιστεύεται για να τους οδηγήσει πίσω σ' Αυτόν. Στην Κοιλάδα των Κέδρων λίγο πριν την Σταύρωσή Του απευθύνεται στον Πατέρα και Του και Τον παρακαλεί για τους μαθητές του λέγοντας: *«...Πάτερ, εγώ περί αυτών παρακαλώ, δεν παρακαλώ περί του κόσμου, αλλά περί εκείνων τους οποίους Εσύ μοι έδωκας ...» (Ιωαν. ιζ:9)* *«...Πάτερ, εκείνους τους οποίους μοι έδωκας θέλω όπου είμαι εγώ, να είναι και εκείνοι μετ΄ εμού...» (Ιωαν. Ιζ:24)*

Ακόμα σε ένα άλλο σημείο ο Θεάνθρωπος Ιησούς μιλάει στους μυημένους *(βαπτισμένους)* μαθητές του και τους λέει: *«...Μεγαλύτερη αγάπη δεν έχει ουδείς, του να βάλει την ψυχή αυτού υπέρ των φίλων του. Σεις είσθε οι φίλοι μου...» (Ιωαν. ιε: 13)*

Όμως τι σημαίνει μύηση *(βάπτιση)* από τον Θεάνθρωπο της κάθε εποχής; ***Μύηση από τον Θεάνθρωπο σημαίνει ένωση της ανθρώπινης ψυχής με το Λόγο ή Άγιο Πνεύμα.*** Πως γίνεται αυτή η ένωση; Οι μεγάλοι Διδάσκαλοι μας λένε ότι η ψυχή του Θεανθρώπου είναι ο δέκτης του Λόγου και ο Τρίτος ή Απλός Οφθαλμός *(όπως αναφέρεται στο Ευαγγέλιο)* είναι η Έδρα της ψυχής του ανθρώπου. Έτσι με την μύηση ή Βάπτιση του πιστού από τον Θεάνθρωπο, μία "ακτίνα" *(γιατί δεν υπάρχει άλλη λέξη)* του Λόγου ή Αγίου Πνεύματος, βγαίνει από τον Τρίτο Οφθαλμό του Διδασκάλου που είναι η Έδρα της ψυχής του που έχει δεχθεί το Λόγο ή Άγιο Πνεύμα και ενώνει την ψυχή του Θεανθρώπου με την ψυχή του μυημένου μαθητή. Κάποιος που έχει αποκτήσει Αστρική όραση, μπορεί να βλέπει μια χρυσή ακτίνα Λόγου, να ενώνει τον Τρίτο Οφθαλμό του Θεανθρώπου με τον Τρίτο Οφθαλμό του μυημένου. Την ψυχή του Θεανθρώπου με την ψυχή του μυημένου. Έτσι επιτελείται η ένωση της ψυχής του μυημένου με τον Λόγο και αυτό ακριβώς συμβαίνει με την Μύηση από τον Θεάνθρωπο - η ένωση της ψυχής του μυημένου με το Λόγο μέσω του Θεανθρώπου.

Ο Λόγος εκφράζεται μεταφορικά, με το περιστέρι πάνω από τον Ιορδάνη, την ώρα της βάπτισης του Ιησού, όπως τον αποδίδουν οι μεγάλοι ζωγράφοι στα έργα τους.

Τι συμβαίνει όμως την ώρα της μύησης; Συμβαίνει κάτι μεγαλειώδες! Με την ένωση της ψυχής με το Λόγο την ώρα της μύησης, το Αποθηκευμένο κάρμα *(santsit karma)* που έχει συσσωρεύσει ο μυημένος σ' όλες τις προηγούμενες ζωές του, η Χάρη του Λόγου το καίει και το εξαφανίζει! Το Αποθηκευμένο κάρμα καίγεται την ώρα της μύησης όπως καίγεται ένα πούπουλο που θα βρεθεί πάνω από μία φλόγα. Έτσι μετά τη μύησή του από τον Θεάνθρωπο, ο μυημένος απαλλάσσεται τελείως από τα καρμικά βάρη που συσσώρευσε κατά το παρελθόν και δεν του μένει παρά στην συγκεκριμένη του ζωή να διευθετήσει το κάρμα που του έχει δοθεί για διευθέτηση σε αυτή του την ενσάρκωση και αυτό το κάρμα *(pralabda karma)* είναι που λέμε μοίρα, τύχη ή πεπρωμένο. Ακόμα για την σωτηρία του ο άνθρωπος θα πρέπει να μη δημιουργήσει νέο *(kriyaman)* κάρμα. Αν παραμείνουν καρμικές υποχρεώσεις ο μυημένος θα πρέπει να ξανάρθει σε μία νέα γέννηση που πάλι να μυηθεί από τον Θεάνθρωπο εκείνης της εποχής και τότε ο Διδάσκαλος θα αναλάβει και πάλι το μικρότερο πλέον Αποθηκευμένο του κάρμα του μυημένου να το κάψει. Ο μυημένος θα πρέπει πάλι σ' αυτή την νέα του ενσάρκωση να προσπαθήσει να διευθετήσει το νέο κάρμα και πάλι να προσπαθήσει να μην δημιουργήσει νέο κάρμα. Το πολύ που μπορεί να ξαναέρθει ένας μυημένος σε μια νέα γέννηση είναι τέσσερες φορές αλλά κάθε φορά η Χάρη του Θεού θα τον φέρει σε συνθήκες που θα του είναι εύκολο να μην δημιουργήσει και πάλι νέο κάρμα. Πάντως σε κάθε περίπτωση θα παραμείνουν κάποιες καρμικές υποχρεώσεις του μυημένου που θα πρέπει να διευθετήσει όχι πλέον στον Υλικό αλλά στον Αστρικό κόσμο που θα οδηγηθεί από τον Διδάσκαλό του.

Στην καθημερινή μας ζωή, επειδή διαρκώς σκεπτόμαστε, μιλάμε και πράττουμε δημιουργούμε διαρκώς νέο κάρμα το οποίο όμως αποσβένεται με πράξεις ανιδιοτελούς προσφοράς και κυρίως με τον διαλογισμό, καθώς η επαφή μας με το Θείο μας απαλλάσσει από καρμικά βάρη. Οι Διδάσκαλοι μας λένε ότι την ώρα του διαλογισμού δεν δημιουργούμε νέο κάρμα. Έτσι η μύηση και οι μετέπειτα προσπάθειες του μαθητή πάντα με την καθοδήγηση του Διδασκάλου ανοίγουν το δρόμο της ψυχής προς την Σωτηρία που σημαίνει τη διαφυγή της από τους τρεις κατώτερους κόσμους στους οποίους διαφεντεύει ο νους που είναι και ο δημιουργός του κάρμα.

Αυτή η ένωση με τον Λόγο ή Άγιο Πνεύμα μπορεί να επιτευχθεί μόνον μέσα από τον Θεάνθρωπο της κάθε εποχής. Δεν μπορεί ένας γιατρός από το παρελθόν να θεραπεύσει έναν ασθενή που ζει σήμερα. Πρέπει να υπάρχει η συνάντηση Θεανθρώπου και μαθητή και η επαφή τους μάτια με μάτια, καρδιά με καρδιά και ψυχή με ψυχή. Αυτός είναι ο λόγος που ο Πατέρας στέλνει τον Υιό του κάθε εποχή, για όλες τις ανθρώπινες ψυχές που θα τύχουν της Χάρης Του για να μυηθούν.

Το αν και πότε θα μυηθεί κάποιος είναι προκαθορισμένο από τον Πατέρα πριν την γέννησή του. Η συνάντηση του ανθρώπου που θα μυηθεί με τον Θεάνθρωπο είναι καρμικά προκαθορισμένη και δεν υπάρχει δύναμη που να μπορεί να την ματαιώσει ή να την αλλάξει. Είναι πιο πιθανό ο ήλιος να ανατείλει στη Δύση και να δύσει στην Ανατολή παρά μία ψυχή που έχει τη Χάρη του Πατέρα να μυηθεί από τον Θεάνθρωπο της εποχής του, να μην Τον συναντήσει την συγκεκριμένη μέρα και ώρα.

Συμβαίνει όμως και το εξής. Αν σε ένα άνθρωπος που δεν είναι προκαθορισμένο να συναντήσει τον Θεάνθρωπο, η πίστη του τον οδηγήσει στο να ζητήσει από τον Θεάνθρωπο αυτό το μέγιστο Δώρο, την μύηση, ο φιλεύσπλαχνος Διδάσκαλος οπωσδήποτε θα του το χορηγήσει.

Ο οποιοσδήποτε μπορεί να έλξει τη θεία Χάρη και να μυηθεί από τον Θεάνθρωπο της εποχής του, αρκεί να ζητήσει τη Χάρη του Θεού μέσα από προσευχή και με το να προσπαθήσει να ζει σύμφωνα με τις θείες αρετές, που σημαίνει την μη βία, την φιλαλήθεια, την αγνότητα και την ηθική και απλή διαβίωση. Ο Θεός είναι φιλεύσπλαχνος και ελεήμων και περιμένει όλα τα παιδιά του *(τις ψυχές)* να επιστρέψουν κοντά Του. Ο Θεός δεν είναι τιμωρός ούτε καταδικάζει τις ψυχές να παραμείνουν σε κολάσεις και άλλα τέτοια με τα οποία οι ιερείς και οι θεολόγοι προσπαθούν να φοβίσουν τον κόσμο, για να γίνει καλός, ενώ οι ίδιοι πολλές φορές δεν διακρίνονται για την αγιότητά τους.

Μετά την μύησή του ο μαθητής του Τέλειου Διδασκάλου, προσπαθεί μέσω του διαλογισμού και όπως του υποδειχθεί από τον Διδάσκαλο, να οδηγήσει την ψυχή του μέσα από την "ακτίνα" του Λόγου με την οποία έχει ενωθεί με την ψυχή του Διδασκάλου. Όταν η ψυχή του μαθητή μέσω της "ακτίνας" του Λόγου ενωθεί με την ψυχή του Διδασκάλου, όταν δηλαδή ο μαθητής γίνει gourmoukht, *(Σανσκριτική λέξη η οποία αναφέρεται στην ένωση των ψυχών μαθητή και Διδασκάλου),* τότε ο Διδάσκαλος μέσα από τη δική του ένωση με την Θεότητα θα οδηγήσει την ψυχή στα Πόδια του Πατέρα. Είναι τότε που η ψυχή του ανθρώπου φθάνει στη Θέωση.

«Εν εκείνη την ημέρα σεις θέλετε γνωρίσει ότι εγώ είμαι εν τω Πατρί μου και εσείς εν εμοί και εγώ εν υμίν. *(Ιωα. Ιδ:20)* ***«Εγώ είμαι η άμπελος σεις τα κλήματα. Ο μένων εν εμοί και εγώ εν αυτώ, ούτος φέρει καρπό πολύ διότι χωρίς εμού δεν δύνασθε να κάμετε ουδέν».*** *(Ιωα. ιε:5)*

Η Θέωση των ψυχών, που είναι ο σκοπός της ανθρώπινης ύπαρξης και προορισμός του ανθρώπου, δεν μπορεί να επιτευχθεί παρά μόνον με την βοήθεια του Θεανθρώπου της κάθε εποχής *(Εγώ είμαι το Φως και η Οδός και η Ζωή)* και αυτό αφού η ψυχή τύχει της Χάρης του Θεού την οποία μπορεί να λάβει κάθε άνθρωπος ανεξάρτητα φυλής, θρησκεύματος κλπ. Ο Πατέρας είναι Πατέρας όλων και δεν κάνει διακρίσεις. Τις διακρίσεις τις καθιερώνουμε εμείς οι άνθρωποι. Προσευχή και σωστός τρόπος διαβίωσης, Χριστιανική ζωή όπως λέμε εμείς οι Χριστιανοί, είναι τα κλειδιά που ανοίγουν τις Πύλες του Ουρανού που οδηγούν στη Θέωση.

Η πορεία της ψυχής στους Εσωτερικούς κόσμους

Ο δρόμος που οδηγεί την ψυχή του μαθητή στην ένωσή της με την ψυχή του Διδασκάλου, ώστε Εκείνος να την οδηγήσει στα Πόδια του Πατέρα, περνάει αρχικά μέσα από τα τρία κατώτερα επίπεδα της Θεϊκής Δημιουργίας, τον Υλικό, Αστρικό και Αιτιατό κόσμο. Οι Περιοχές αυτές είναι μέσα στην επικράτεια του νου, της δυαδικότητας και στην επικυριαρχία του Νόμου του κάρμα. Όταν η ψυχή στο δρόμο της προς την Θέωση ξεφύγει από αυτούς τους κατώτερους κόσμους, τότε λέμε ότι η ψυχή απόκτησε Σωτηρία. ***Σωτηρία της ψυ-***

χής σημαίνει την διαφυγή της από τους τρεις κόσμους και την απαλλαγή της από την παρουσία του νου, που για αιώνες την συνόδευε σαν αφέντης και την οδηγούσε κάθε φορά σε μία νέα ενσάρκωση και μετά σαν υπηρέτης που την διευκόλυνε στο δρόμο της προς την Θέωση. Όταν η ψυχή αποκτήσει Σωτηρία στην πορεία της προς τον Οίκο του Πατέρα δεν χρειάζεται πλέον την βοήθεια του νου και τον απορρίπτει ακριβώς στο σημείο που αυτός ο νους της δόθηκε, δηλαδή στο "πάνω μέρος" του Αιτιατού πεδίου. Ο νους στην αρχή ήταν ένας κακός αφέντης για την ψυχή καθώς την οδηγούσε στον Κύκλο της ζωής και των θανάτων. Αργότερα, όταν με τις μετενσαρκώσεις ο νους άρχισε να εξελίσσεται, άρχισε να βοηθάει την ψυχή στο δρόμο της επιστροφής της και στο τέλος είναι ο νους που την βοηθάει να διατρέξει και στη συνέχεια να διαφύγει από τους τρεις κόσμους.

Ο άνθρωπος μόνος του, χωρίς την μύησή του από έναν Τέλειο Διδάσκαλο και την συνεχή και διαρκή καθοδήγησή Του, είναι πάρα πολύ δύσκολο να φθάσει ακόμα και στο Αιτιατό Επίπεδο. Οι νηστείες και οι προσευχές, ο μακροχρόνιος εγκρατής βίος και η προσφορά στον συνάνθρωπο, οδηγούν ***λίγους*** από τους αγίους της εκκλησίας, τους μεγάλους γιόγκι, τους γιογκισβάρας, ακόμα και ιδρυτές θρησκειών στο σημείο να υπερβούν τον Αστρικό κόσμο και είναι ***ελάχιστο***ι αυτοί που από μόνοι τους μπορούν να φθάσουν μέχρι το Αιτιατό Επίπεδο. Μόνον ο Θεάνθρωπος είναι ικανός και από τον Θεό εντεταλμένος να οδηγήσει μία ψυχή στη Σωτηρία δηλαδή να οδηγήσει μια ψυχή να υπερβεί το Αιτιατό Επίπεδο.

Οι καλές πράξεις και ο έντιμος βίος δεν αρκούν για την

Σωτηρία της ψυχής, απλά δημιουργούν τις προϋποθέσεις ώστε ο άνθρωπος να τύχει της Χάρης του Θεού και να οδηγηθεί στα Πόδια του Θεανθρώπου σε αυτή ή σε κάποια μελλοντική του ζωή.

Πάνω από το Αιτιατό Επίπεδο, στην γειτνίασή του με το Υπεραιτιατό Επίπεδο υπάρχει μια διάσταση, μια σκοτεινή Περιοχή μέσα από την οποία δεν μπορεί να περάσει μόνη μια ψυχή με το φως που η ίδια διαθέτει, παρά μόνον όταν η Περιοχή αυτή φωτίζεται με το Φως της ψυχής του Θεανθρώπου. *(Εγώ είμαι το Φως ...)*

Μετά από τον Αιτιατό κόσμο ο Διδάσκαλος θα οδηγήσει την ψυχή του μαθητή Του στον Υπεραιτιατό κόσμο. Εκεί η ψυχή, με τις δικές της ιδιότητες και δυνάμεις που είναι : Αγάπη, Σοφία, Δύναμη και Συνειδητότητα, θα αντιληφθεί τη θεία της προέλευση, ότι δηλαδή είναι ένα μέρος του ίδιου του Θεού και όπως παραστατικά αναφέρουν οι γραφές, η ψυχή τότε θα αναφωνήσει «So hang», που στα Σανσκριτικά σημαίνει *«Εγώ είμαι Αυτός»*. Αυτή η συνειδητοποίηση της ψυχής ότι αποτελεί ένα μέρος του Θεού, ότι είναι πλέον ελεύθερη και ότι για αιώνες ήταν συνδεδεμένη και σκλαβωμένη από το νου, ονομάζεται στη μυστικιστική ορολογία "Αυτογνωσία".

Στις καθημερινές μας συζητήσεις με τη λέξη "αυτογνωσία" ή όταν λέμε ότι κάποιος δεν έχει το "γνώθι σ' αυτόν" εννοούμε" ότι δεν γνωρίζει τι σημαίνει να είναι κανείς άνθρωπος και τι υποχρεώσεις έχει σαν άνθρωπος. Όμως η Αυτογνωσία δεν είναι ένα λογικό συμπέρασμα, αλλά είναι μια εμπειρία της ψυχής. Στον μυστικισμό "***Αυτογνωσία" είναι η συνειδη-***

τοποίηση της ψυχής ότι είναι ένα μέρος της Θείας Ουσίας.

Όταν η ψυχή αποκτήσει Αυτογνωσία, ο δρόμος της προς την Θέωση είναι ανοικτός, πάντα με την συνοδεία του Διδασκάλου στον οποίο ο Θεός έχει δώσει το μοναδικό προνόμιο να οδηγεί της ψυχές στο Δρόμο για την επανένωση μαζί Του, που σημαίνει για τη Θέωσή τους.

Ο μυημένος από τον Θεάνθρωπο της εποχής του μαθητής, παίρνει κατά την ώρα της μύησής του, οδηγίες για το πως να διαλογίζεται, προκειμένου να συναντήσει μέσα στον διαλογισμό του, Εσωτερικά, τον Διδάσκαλό του στην Αστρική Του μορφή, τον “Παράκλητο” όπως ονομάζει την Αστρική μορφή του Θεανθρώπου, ο Ιωάννης στο Ευαγγέλιο του. Ο Παράκλητος ή Εσωτερικός Διδάσκαλος θα καθοδηγήσει τον μυημένο μέσα από το διαλογισμό του, να ενώσει την ψυχή του μαζί με την ψυχή του Διδασκάλου του στο Αιτιατό Επίπεδο. Τότε ο μαθητής θα μπορεί να συνομιλεί Εσωτερικά μαζί Του για κάθε πνευματικό ή και υλικό του θέμα και πρόβλημα. Συνάντηση στο Αιτιατό Επίπεδο με τον Διδάσκαλο σημαίνει ένωση της ψυχής του μαθητή με την ψυχή του Διδασκάλου και από το σημείο αυτό και μετά, είναι ο Εσωτερικός Διδάσκαλος ή Παράκλητος που θα οδηγήσει την ψυχή μέχρι τον Πατέρα, μέχρι την Θέωσή της.

Σχετικά διαβάζουμε μέσα στο Ευαγγέλιο τα λόγια του Ιησού στους βαπτισμένους *(μυημένους)* μαθητές Του…. *«Τώρα που βρίσκομαι ακόμα μαζί σας, σάς λέω πως όταν θα φύγω, ο Πατέρας θα σας στείλει τον Παράκλητο που θα σας υπενθυμίσει αυτά που σας έχω πει και άλλα που τώρα (με τον Υλικό σας νου)*

δεν μπορείτε να αντιληφθείτε». Τα της βασιλείας των Ουρανών κλπ.

Ο Ιησούς με την Υλική του μορφή έδωσε στους μαθητές του το μήνυμα της αγάπης και τους έδειξε τον τρόπο μέσα από προσευχή *(προσευχή και διαλογισμός εκείνα τα χρόνια ήταν λέξεις ταυτόσημες και στα Ελληνικά και στα Εβραϊκά και στα Αραμαϊκά)* να επικοινωνούν μαζί Του στον Αστρικό κόσμο, στην Αστρική Του με την μορφή του Παράκλητου. Στον Αστρικό κόσμο με τον Αστρικό τους νου θα ελάμβαναν την Εσωτερική Διδασκαλία που δεν θα μπορούσε να γίνει καταληπτή με τον Υλικό τους νου, γιατί ο Υλικός μας νους δεν μπορεί να αντιληφθεί παρά μόνον πραγματικότητες του Υλικού Επιπέδου.

Όσο ο μαθητής *(η ψυχή του)* βρίσκεται στους κατώτερους κόσμους πρέπει να εκτελεί τις πνευματικές του ασκήσεις *(διαλογισμό)* ώστε να αναπτύξει τον Αστρικό και αργότερα τον Αιτιατό του νου *(βλέπε προηγούμενο κεφάλαιο σχετικά με το νου)* προκειμένου να μπορεί να επικοινωνεί Εσωτερικά με τον Διδάσκαλό του. Στο Αστρικό πεδίο η επικοινωνία μεταξύ τους είναι στοιχειώδης αλλά αργότερα στο Αιτιατό Επίπεδο ο μαθητής συνομιλεί Εσωτερικά με τον Διδάσκαλό του, όπως επικοινωνεί μαζί Του πρόσωπο με πρόσωπο στο Υλικό επίπεδο, με την υλική *(ανθρώπινη)* μορφή του Διδασκάλου.

Εάν ένας μυημένος μαθητής πεθάνει πριν τον Διδάσκαλό του και δεν έχει ακόμα φθάσει στο σημείο να μπορεί Εσωτερικά *(μέσα από τον διαλογισμό)* να επικοινωνεί μαζί Του, είναι προκαθορισμένο να έρθει πολύ σύντομα σε μια νέα ενσάρκωση και να ξανασυναντήσει τον ζώντα Διδάσκαλο της εποχής που θα ξαναγεννηθεί. Αυτός θα εξακολουθήσει να οδηγεί τον μυη-

μένο στο ταξίδι της ψυχής του, μέχρι ο μυημένος να έρθει Εσωτερικά σε επαφή με τον Διδάσκαλο που τον μύησε για πρώτη φορά και που είναι εκείνος που θα συνεχίσει την καθοδήγηση του μαθητή του στα Εσωτερικά πεδία μέχρι να τον αποθέσει *(την ψυχή του)* στα Πόδια του Πατέρα.

Αν ο Διδάσκαλος πεθάνει πριν τον μυημένο, ο νέος Διδάσκαλος θα είναι οδηγός του μυημένου στον Υλικό κόσμο και θα είναι Εκείνος που θα τον βοηθήσει να έρθει σε Εσωτερική επαφή με τον προηγούμενο Διδάσκαλο από τον οποίο ο μαθητής έχει πάρει την μύηση.

Συμπερασματικά και σύμφωνα πάντα με τις διδασκαλίες των μεγάλων Διδασκάλων, ο σκοπός και ο προορισμός του ανθρώπου πάνω στη γη είναι η Αυτογνωσία και η Θέωση. Όλοι οι άνθρωποι ή πιο σωστά όλες οι ανθρώπινες ψυχές κάποτε θα λάβουν την Χάρη του Θεού ώστε να συναντήσουν τον Θεάνθρωπο της εποχής τους, να μυηθούν από Αυτόν και να οδηγηθούν στην Αγκαλιά του Θεού Πατέρα. Όλοι οι άνθρωποι και οι “καλοί” και οι “κακοί” γιατί και οι “κακοί” με τις συνεχείς επανενσαρκώσεις θα πάρουν τα μαθήματά τους, θα πληρώσουν τα λάθη τους και θα τύχουν της Θείας Χάρης. Ο Πατέρας είναι φιλεύσπλαχνος και αγαπάει όλα του τα παιδιά “καλά” και “κακά” και τα περιμένει με Πατρική Αγάπη να γυρίσουν όλα κοντά Του. Άλλοι θα γυρίσουν πιο σύντομα και άλλοι πιο αργά αλλά όλοι με τον ίδιο τρόπο, συνοδευμένοι από τον Υιό Του, γι’ αυτό Τον έχει στείλει να βρίσκεται πάντα κοντά μας μέχρι την συντέλεια του κόσμου, όσο δηλαδή θα υπάρχουν άνθρωποι πάνω στη γη.

Εάν κάποιος θέλει να συναντήσει τον Κύριο σ’ αυτή του την ενσάρκωση είναι εύκολο. Πρώτον θα πρέπει να Του το ζητήσει με θερμή προσευχή και δεύτερον ο ίδιος να φροντίσει να αναπτύξει και να ζήσει σύμφωνα με τις θείες αρετές. Όταν κάνουμε ένα βήμα προς τον Θεό, Εκείνος κάνει χίλια προς εμάς. Όμως αν πραγματικά αποφασίσουμε να Τον γνωρίσουμε, αυτό θα πρέπει να το βάλουμε σε πρώτη προτεραιότητα στη ζωή μας.

Σημ.: Σχετικά με αυτά που βλέπει, ακούει και αντιλαμβάνεται ο μαθητής με τα Αστρικά και Αιτιατά αισθητήρια του όργανα, με τον Αστρικό και τον Αιτιατό του νου, στους τρεις κατώτερους κόσμους και αργότερα με αυτά που βιώνει η ίδια η ψυχή του στα ανώτερα πνευματικά Επίπεδα, υπάρχουν εκτενείς περιγραφές από τους μεγάλους Διδασκάλους. Βέβαια οι περιγραφές αυτές είναι μόνον ‘‘κατατοπιστικές’’ γιατί ο άνθρωπος δεν μπορεί να αντιληφθεί με τον Υλικό του νου, πραγματικότητες που δεν ανήκουν στο Υλικό Επίπεδο και δεν υπάγονται στους φυσικούς νόμους και τις εφαρμογές τους. Στο πόνημα αυτό δεν θα ήταν χρήσιμο να δοθούν πληροφορίες τις οποίες μπορεί με αυθεντικότητα και άμεση αντίληψη να έχει ο καθένας μέσα από το διαλογισμό του ή αν έχει την Τύχη ή μάλλον την Χάρη, να συναντήσει τον Θεάνθρωπο της εποχής του.

